

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Sæculum Septimum. Contines res in Ecclesia memorabiles, quæ
contigerunt ab anno 600. ad annum Christi. 700.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

SÆCULUM SEPTIMUM.

Continens res in Ecclesia
memorabiles, quæ contigerunt ab
anno 600. ad annum Christi.

700.

DECAS I.

✽ *Ab anno 600. ad 610.* ✽

Ecclēsia Christi magna sumit incre-
menta in Anglia, curante sollicitè Gre-
gorio Papâ, & impigrè laborante S.
Augustino. Cujus operâ pleraque Genti-
lium fana ad sacrum veri Dei cultum con-
vertuntur. Et S. Augustinus primus Can-
tuariensis Episcopus & Angliæ Apostolus
nominatur.

Romæ celebratur Concilium pro causa
monachorum valde favorabile, quo sancti-
tum est, ne monachi impofterum ab Epif-
copis in sua quiete turbarenrur, & illis li-
beræ essent Abbatum suorum electiones,
neq;

neque invitis Abbatibus novis ordinatio-
nibus ab Episcopis onerarentur.

Reges Francorum Theodobertus &
Theodoricus fratres, & Clotarius II. filius
Regis Chilperici, mutuis se bellis lacerant
& conficiunt. Victus in pugnâ peracerba
(quâ durante visus est Angelus Dei evagi-
nato gladio excidium minitari) Clotarius
Parisios confugit, ibique obsidione cinctus
se & magnam partem ditionum suarum
tradere coactus fuit, & didicit serò, quòd
Fredegunde matre suâ, quamvis iniquâ
nimis citò caruerit.

✽ (602.) ✽ Ariulphus Spoleti Dux
paganus prælio vincit Romanos. Incen-
ditur Aquileia, & Patriarcha Aquileiensis
Gradenfis ab eo tempore appellari incepit.

Fatalis fuit hic annus Mauritio Impera-
tori, quem populus adeo despexit, ut
Maurum quendam hominem Mauritio
non dissimilem super asinum imposuerint,
& coronâ ex alliis confectâ coronatum
circumduxerint, eumque sannis ac ludi-
briis insectati sint per omnes urbis plateas.
Prænunciatum quoque fuit Imperatori,
ab eo occidendum esse, qui nominis sui
has initiales litteras referret P. H. Unde
in suspicionem adductus Philippicus mari-
tus sororis Mauritiî maturâ fugâ sibi con-
sultuit,

fuluit, donec de vero nomine interfecto-
 ris futuri ipse Mauritius à Christo in somnis
 apparente, certior factus suspicionem de-
 posuit. Misit posthac Imperator ad omnes
 viros pios, ut à Deo obtinerent, ne in fu-
 tura vita, sed potius in hac puniretur, ob
 magnam suam crudelitatem & avaritiam,
 quâ multa millia innocentium Christiano-
 rum, quos minimo pretio redimere po-
 terat, ab Avarum Rege inmaniter truci-
 dari passus est. Itaq; cùm Romanus miles
 jussus esset ultra Istrum hyemare, rebella-
 vit adversus imperatorem, atque imposi-
 tum clypeo sediciosum centurionem Pho-
 cam dixit Augustum. Erat autem Phocas
 omnino deformis corpore, & animo adhuc
 fædior, in quem omnia vitia præter hære-
 sin confluisse constabat. Hic statim suo-
 rum alacritate usus venit ad Hebdomum,
 fugiente in suis navibus Mauritio cum u-
 xore & liberis. Statim receptus à Senatu
 Phocas, & à Cyriaco insignibus Imperii
 exornatus est. Cùm autem ventus contra-
 rius in portum Mauritium repulisset, in
 conspectum novi Imperatoris attractus
 vidit in suis oculis suos liberos parvu-
 los masculos quatuor trucidari, nihil aliud
 quàm illud Davidis proferens, *Iustus es*
Domine, & rectum judicium tuum, & cum
 nutrix

nutrix unum è pueris subtraxisset neci & pro illo proprium suum filium offerret, id Mauritius fieri prohibens, verùm suum filium prodidit, qui visus est è vulneribus lac fundere cum sanguine. Tandem & ultimo loco ipse occisus est, & omnium abscissa capita delata in campum juxta tribunal, ad fætorem usque ibi permanserunt, donec factâ à Phoca licentiâ tandem humata sunt. Sed & Petrus frater Mauritiï cæsus est, Philippicus autem Sacerdotio initiatus & Gordia ejus conjunx ac soror Mauritiï simile quietum vitæ genus arripuit. Supererat cædi Theodosius primogenitus Mauritiï qui à Patre in Persidem ad Cosrhoëm missus erat pro rogando auxilio, sed & hunc Phocæ ferrum brevi post è medio sustulit. Memorat autem historia quod hæc quæ Constantinopoli gesta sunt, eodem momento per statuas quasdam æneas Dæmonum arte Alexandria nunciata fuerunt.

Hoc tempore tantum frigus sæviit, ut congelato mari pisces perierint, insuper pestis & fames grassatæ sint. Quo intelligeretur vindicis ira Dei qui non tantùm Phocâ Tyranno sed aliis quoque flagellis Imperium Orientale afflixit.

✱(603.)✱ Theodosius Mauritiï primoge-

mogenitus interceptus Nicææ à Phoca interficitur. Cosrhoës verò legationem Phocæ repulit ulturus acerrimo bello Mauritiæ necem: Romani autem tum Cle-
 rus tum populus imaginem Phocæ ab ipso Imperatore transmissam (sic enim tum moris erat ut novus Imperator ad subditas sibi provincias mitteret effigiem publico honore exponendam,) summè venerati sunt, nec defuit officio suo summus Pontifex Gregorius qui gratulatorias Phocæ & Leontiaë Augustaë transmisit, & reciprocas humanitate & Imperatoriâ benevolentia plenissimas recepit.

Romæ reprimitur error quo volebant nonnulli diem Sabbathi non minùs ac Dominicum diem colendum esse. Cujusmodi homines S. Gregorius vocat AntiChristi prædicatores, qui die Sabbathi atque Dominico operari prohibebit, Sabbathum quidem celebrans quia populum judaizare compellet, Dominicum autem, quia eâ se die resurrecturum mentietur.

Acriter S. Gregorius arguit Paschasium Neapolitanum Episcopum quod vili vestitu & nullo comitatu, nec nisi uno aut duobus Clericis secum assumptis quotidie ad mare obambularet, & extraneis adeo vilis ac despicabilis appareret ut nihil habere
 vel

vel ingenii vel auctoritatis ac Reverentiæ
Episcopalis videretur.

Arnulphus Longobardus Dux Spoletinus Romam obsidere parat: cui Gregorius comparatis copiis ad fortiter resistendum se suosque præmunit, & habuit in hoc negotio piissimus æquè ac generosissimus Pontifex magno animo Principes ac bellatores viros sibi obtemperantes, qui æquè pietate ejus ac armis felices tutosque se existimabant.

✠(604.)✠ S. Gregorius pacem init cum Agilulpho Rege Longobardorum & infantulo ejus ritu Catholico baptizato à matre Theolindâ, mittit phylacteria & munera, quæ simul & gratum animum & pietatem testarentur.

Moritur Gregorius Magnus anno Pontificatus sui decimo quarto jam inchoato, de quo Ildephonsus Episcopus Toletanus scripsit, *Fuisse sanctitate Antonium, eloquentiâ Cyprianum, sapientiâ Augustinum.* ut mirum non sit, visum esse ei sub specie columbæ assistere Spiritum S. cum aliquid scriberet. Huic successit Sabinianus Volaterranus, ejus antè Constantinopoli Apocrifarius, ideoque pænè jam Gregorii suffragio dignus hâc sede judicatus.

Cosrhoës irrupit in Romanum Imperium,

um,

um, & Narfes Edessam obtinens in Phocam rebellavit. Domitius magister militum missus in Cosrhoem se & exercitum perdidit. Simili eventu Germanus Prætor a Narfete vincitur, cæso fugatoque exercitu.

✱(605.)✱ Sabinianus Papa moritur, de quo Sigebertus narrat, eum liberalitati S. Gregorii antecessoris sui derogasse, indeoque ab ipso Gregorio per visum ter de sua tenacia fuisse reprehensum, & cum nondum resipisceret quartâ vice terribiliter increpatum, capite insuper percussum esse, & hoc dolore afflictum non multo post diem suum obiisse. Et propterea, ut refert Anastasius, non ex more per mediæ civitatis corpus ejus cum funebri pompa delatum est, sed ejectum extra urbem per portam S. Joannis, & usque ad pontem Milvium deductum, & inde in Ecclesiam S. Petri illatum, ac sepultum. Et hoc factum propter populum nimis exasperatum ob negatum tempore famis triticum, quod S. Gregorius antecessor facere consueverat.

Hac eadem fame grassante, cum pauper quidam à nauclero eleemosynam petiisset, & respondisset nauclerus se nihil præter lapides habere, subjiciente paupere: omnia ergo in lapides vertantur, quicquid in
navi

navi ciborum erat, fuit in lapides conver-
sum, colore & formâ eâdem rerum perman-
nente. Hinc monet Sapiens Eccles. 4. non
exasperare pauperem in inopia sua, quo-
niam maledicentis ipsius deprecatio exau-
diatur.

Phocas Narsetem, qui rebellârat, itera-
tis de securitate juramentis ad Romanos
redire persuadet, & perjurus vivum com-
burit. Hic infelix exitus fuit fortissimi Du-
cis, Gothorum, Persarum, aliorumque
Barbarorum victoriis clarissimi.

✽(606.)✽ Bonifacius III. Constanti-
nopoli Apocrisarius, apud Phocam Pon-
tifex eligitur, accidit enim sæpius, ut qui
hoc munere apud Imperatores functi sunt,
eligerentur Pontifices, utpote quos Impe-
ratoribus præ cæteris gratos Clerus Ro-
manus esse noverat.

Simultas inter Phocam & Cyriacum ex-
orta, quod hic Constantinam relictam
Mauritii Imp. cum tribus filiabus consilio
Germani Patricii Imperium ambientis ad
Ecclesiæ asylum confugientem receperit,
& Phocæ per vim extrahere conato, po-
puli assistentiâ fretus restiterit, donec ju-
ramento à Phoca præstito de nece nõ infe-
renda educæ & salvæ in monasterio inclusæ
sunt. Quod Phocas tam acerbè tulit, ut in
E odium

odiam Cyriaci edicto Imperatorio sancit
verit, nomen *Universalis* tantum Romano
Pontifici convenire, qui solus caput esse
omnium Ecclesiarum, Constantinopolita
nos autem Episcopos id sibi iniquè arro
gasse. Cyriacus autem mærore confectus
hoc eodem anno è vita discessit. Tradunt
Bonifacium III. hoc ab Imperatore Phoca
impetrasse: factum scilicet optimum à pe
ssimo tyranno.

Moritur Bonifacius, cum sedisset men
sibus tantum octo.

✠(607.)✠ Succedit in Pontificatu Bo
nifacius IV. natione Marfus, qui statim
obtinet à Phoca Pantheon nobile Romæ
delubrum à Marco Agrippa ter consule,
tempore Augusti erectum, Jovi que vindi
ci consecratum, quod adhuc intactum re
manserat à Christianis, dæmonum sedes
demolientibus, id nunc à fordibus Idolo
latriæ expurgatum in honorem B. V. Ma
riæ, & omnium Sanctorum Bonifacius
consecravit.

Detecta est conjuratio Constantinae
Mauritii quondam occisi uxoris, & Ger
mani Patricii adversus Phocam, sub spe
vitæ Theodosii filii Mauritii, quem fama
ferebat in vivis adhuc esse, & alium ei si
millimum cæsum fuisse. Hæc tyranno fuit
am-

amplissima exercendæ suæ crudelitatis materies & occasio, Constantinam enim cum tribus filiabus eodem loco quo Mauritius cæsus fuit, gladio interfici Germanum quoque & Theodorum Orientis præfectum aliosque multos Patricios obtruncari iussit. Fuerunt autem ex familia Mauricii pleræque pietate insignes fœminæ, quas inter celebrantur præcipuè Sopatra filia & virgo sanctissima, Eustolia & Romana, nec non Damiana quæ soror erat Mauricii Imperatoris quæ vitam unà cum nepte sua ac Mauricii Hierosolymis piissimè agebat.

Phocâ in nobilium sanguine & cæde ferociter bacchante Cosrhoës totam Syriam nullo prohibente depopulatus, multoque Romanorum sanguine ultus est Mauritium à Romanis tyranno proditum, aut malitiosè desertum.

Phocas manuum pedumque gravissimis cruciatibus ægrotat, & à S. Theodoro Siceota sanatur. Qui simul portentum enarrat Imperatori quod in Galatia acciderat, dum in quibusdam publicis supplicationibus, cruces quæ gestari solent, per se vehementer concussæ sunt, quod Theodorus de secuturis multorum apostasiis, & atrocissimis barbarorum incursionibus, nec non ipsa Imperii ruina interpretatus est.

✠(608.)✠ Priscus (alii vocant Crispum) gener Phocæ, negans diutius hoc monstrum ferendum esse, Heraclium prætorem Africæ ad eum tollendum concitat & Imperium longè latèque fame, peste & à Persis inflictis ubiq; locorum cladibus & excidiis miserrimè conficitur.

Thomæ Episcopo Constantinopolitano mortuo succedit Sergius, tunc maxima spei, sed postmodum in hæresin Monothelitarum prolapsus.

✠(609.)✠ Judæi hoc anno sævière Alexandriæ contra Christianos quorum multos ferro occiderunt, & multos vivos combusserunt. Anastasium quoque Episcopum contumeliosè tractârunt & interfecerunt, qui ideo ut Martyr ab Ecclesia agnoscitur. Furor eorum tandem repressus est à Bonoso, in Orientem cum copiis misso, qui plurimos occidit & multos ad terrorem aliis incutiendum malè multatos relegavit.

Phocas irrisus à Prasinis in circo plurimos è populo interficit. Quare Prasini conglobati in Prætorium miserunt ignem, quo curia, carceres, scrinia, & scripta, ac documenta omnia incensa, quos propterea Imperator militiâ privavit.

In occidente, Italia gemebat sub gladiis
Lon-

Longobardorum, Gallia autem fervebat bellis civilibus.

✽(610.)✽ Heraclius in Africa Imperator acclamatus, cum magno exercitu navibus Abidum appulit, victisque mox Phocæ copiis Constantinopoli potitus est. Ad quem Phocas vincetus perductus, manibus pedibusque primùm ac demum etiam capite truncatus à militibus combustus est. Egregiam in hoc operam navavit Priscus, ideoq; Cappadociæ præfectus factus. Sed cum res novas moliretur, ejusdem jussu interfectus est, pœna scilicet semper proditores insequente.

S. Joannes Eleemosynarius Alexandriæ Episcopus creatur: Heraclius genere Cappadox, ex familia illustri ortus, divitiis & robore potens, ac pulchritudine præstans à Sergio Patriarcha unà cum Eudocia quam sibi desponsarat coronatur.

DECAS II.

✽ Ab anno Christi 610. ad 620. ✽

611. **C**Osroës Cappadociam populatur, & capit Cæsaream.

Eudocia Augusta peperit hoc anno Heraclium minorem, quem è baptismo suscepit

S. Joannes Eleemosynarius. Obiit paulo post Augusta, quæ cum efferetur magnifico funere, puella quædam barbara ex fenestra imprudens sputum emisit, & vivida idè combusta, crudelibus inferiis Eudociæ parentavit.

✽(612.)✽ Cessantibus Persis præda jam saturis, Saraceni Syriam vastare incipiunt flammis omnia consumentes. S. Columbanus Abbas Monasterii Luxoviensis in pago Bisuntino à Theodorico, quod ejus impudicos amores abrumperet, instigante Brunehilde in exilium missus, benigne susceptus est à Clotario, cui totum Franciæ regnum prædixit. Eadem sceleratissima foemina Desiderium ac Delphinum Episcopos sustulit, & Martyrum in sortem extulit.

✽(613.)✽ Heraclius Martinam nepotem suam duxit uxorem, quam Augustam impiè coronavit Sergius, quem detestandum incestum postmodum Deus gravibus malis Heraclio immisissis vindicavit.

Cosrhoës cœpit Damascum, cui Heraclius tributum obtulit, sed rejectus est à Persis, qui totum Romanum Imperium jam spe voraverant. Si belli finis faustus initus respondisset.

Brunehildis Theodebertum & Theodori-

doricum nepotes suos inter se commisit, victus ille adductusq; ad aviam, Clericus ordinatus est, & duo ejus filii inspectante hac furiâ è vivis sublatis sunt. qui & tertium Mæroveum juniorem ad pavementum allisit, omni sensu crudelis fœmina.

✽(614.)✽ Bonifacius diem suum obit, eiq; in sede succedit Deusdedit, nomine suo dignissimus.

Lanrentius Episcopus Dorovernensis, cum statuisset relinquere turbatam Angliam, noctu à S. Petro correptus, & acriter flagellatus, manè facto Regem adiens, remque enarrans plagas ostendit, quibus Rex perterritus, confestim præter spem omni idololatriâ abdicatâ fidem Christianam suscepit, & Episcopos exules ex Gallia revocavit.

Theodoricus Franciæ Rex hoc anno, ut spargitur, fulmine afflatus obiit, sed creditur potius veneno, quod ei Brunehildis propinârat, sublatus. Substitutus est in locum filius ejus Sigebertus, qui Nothus erat ex concubinâ cum quinque aliis fratribus susceptus & satis pius, sed aviæ improbitas eum perdidit: Cum enim Wernerium per Alboinum evehere ad regnum voluisset, idque Wernerius intellexisset is copias Austrasianas prodidit Clota-

rio, quare victus Sigebertus & captus cum suis fratribus cæsus est. Capta quoque Brunehildis, & tribus diebus quasi magis omnibus tormentis excarnificata; tandem alligata ad caudam pulli indomiti per vepres & saxa raptata animam reddidit.

Clotarius solus regnat in Gallia, pietatis & fidei promotor & fautor singularis, qui plus precibus tum suis tum aliorum pietate illustrium, quam armis & consiliis suis confidebat.

Cosrhoës cepit Hierosolymam, & inde Zachariam cum ligno S. Crucis in Persidem transtulit, Christianorum quoque 90. millia vendidit Judæis, quos hi crudeliter excarnificatos interemerunt, reliquis providit S. Joannes Eleemosynarius, tunc amplum suæ liberalitatis exercendæ campum fortitus.

De S. Cruce illud memorabile, quòd tantum terrorem Persis incufferit, ut eam ex sua theca movere non sint ausi.

Vixit hoc tempore S. Antiochus in Palæstina Abbas Lauræ S. Sabbæ, qui de S. Crucis captivitate & captâ Hierosolymâ in suis homiliis meminit.

Horrendis modis Ismaëlitæ sive Saraceni grassati sunt in monasteria, passim duris suppliciis monachos membratim concisos enecantes.

✽(615.)✽ Cosrhoës populatur Ægyptum, Lybiam, & Africam. Italia turbata est Joanne Compfyno præfecto urbis Neapolitano tyrannidem arripiente, & postquam Joannem exarchum è medio sustulisset, sed ipse mox pœnas pro merita persolvit ab Eleutherio Exarcho, quem Heraclius miserat, captus & necatus.

S. Deus dedit hominem elephantia si morbo correptum osculo sanat.

✽(616.)✽ Agilulphus Longobardorum Rex decedens è vita, reliquit regnum Adalvaldo sub tutela matris, fœminæ pienssissimæ Theolindæ de Ecclesiâ meritis- simæ.

Dum Heraclius tantum de liberis suis promovendis ad Imperium, cogitat, partem patrimonii filiorum suorum Carthaginem amittit a Persis occupatam.

✽(617.)✽ Eleutherius Exarchus assumptâ tyrannide & nomine Regis Italiæ à militibus Ravennatibus cæditur & Caput abscissum Constantinopolim mittitur.

Deus dedit Pontifex moritur, eiq; Bonifacius V. succedit Agrestinus Monachus quidam Luxoviensis, Aquilejensium schisma in Galliam invehit, & insolentissimè contra Monachorum institutum insurgens multos Episcopos in sectam suam pertra-

xit, ut Clotario Regi ad has turbas componendas opus fuerit coacto Episcoporum concilio mederi invalescenti malo, in quo S. Eustasius Abbas intra annum ad Dei tribunal citavit Agrestinum mirificeque insolentiam ejus compescuit. Citatus tamen ut rationem coram Divino tribunali redderet, triginta diebus anni vertentis a suo servo (cujus uxore abuti dicebatur) securi percussus interiit. Et schisma desit cunctis fautoribus brevi resipiscentibus.

Cosrhoës Heraclio pacem roganti inter iniquas alias condiciones jubet Christum abnegare, quâ impietate & imprudentiâ Heraclius animos sumpsit ad bellum pro Christi causa fortissimè gerendum & vitam potius ac regno quam Christo renunciandum.

✽(618.)✽ Chajanus Avarum Rex sub pacis nomine decipiens Heraclium suburbia civitatis Constantinopolitanæ deprædatus est.

Eodem anno sancitum à Sergio Patriarcha Constantinop: & hæc pragmatica sanctio eodem Sergio postulante Imperatorio decreto ab Heraclio confirmata est, ne quis cooptaretur, imposterum in Clerum nisi in defuncti locum subrogaretur, accidit enim tunc ut procerum favore tot homines

mines se se in Constantinop: Ecclesiam intruderent, quibus alendis reditus non sufficerent.

✽(619.)✽ Sifibuto Hispaniæ Regi mortuo succedit Reccaredus, parvulus, qui & ipse diem obiens post sex menses reliquit Regnum Successori Svintillæ, qui reliquis Imperatoriis pulsus universam Hispaniam sibi asseruit, fuit autem Sisebutus Rex armis & pietate potens, & adeò mitis ac misericors ut etiam captivo hostes suos à suis militibus retentos pretio soluto liberos dimitteret.

✽(620.)✽ Heraclius ab Ecclesiis & religiosis domibus mutuam pecuniam accepit, & vasa sacra confregit ut S. Crucem à Cosrhoë recuperaret. In quem finem Nicætas exactor institutus cum Alexandriam venisset, & pecunias Ecclesiæ non concedente quidem sed nec omnino prohibente S. Joanne Eleemosynario auferret, divinitus aliæ quas Nicætas Joanni donaret suppeditatæ sunt; eodem scilicet momento allatæ sunt ad ipsum plures mellis amphoræ quæ omnes auro plenæ repertæ sunt, quarum cum unam misisset ad Nicætam ille miraculum agnoscens, non solum omnia quæ sustulit, restituit, sed & ipsam

amphoram remisit, ac de suo libras auri trecentas superaddidit.

Migravit posthæc Joannes ex hac vita cum decem annis sedem Alexandrinam tenuisset, cum Deo de liberalitate visus certare, plus semper pecuniæ recipiens ab eo quam in pauperes effunderet, & dando locupletior factus. Successorem habuit Georgium suum consobrinum in quo plebs Alexandrina suum sanctum Episcopum honorare voluit.

DECAS III.

✿ *Ab anno Christi 620. ad annum 630.* ✿

621. **H**eraclius movet in Persas plus
 ✿ **H**precibus & piis operibus quam
 armis confidens. Obviam habuit cum exercitu Persarum ducem Saëm à quo cum spe pacis fraudulenter ad colloquium Heraclii pertractus esset, ille septuaginta proceres captivos retinuit, & ad Cosrhoëm vinctos transmissit: Cosrhoës autem Saëm vivum excoriari iussit, quòd Heraclium vidisset, nec captivum retinuisset. Substituit deinde Sai alterum ducem Sarbaram, quem una cum exercitu Heraclius feliciter devit, & copiis suis in Armenia relictis Byzantium victor rediit.

✠(622.)✠ Heraclius offert pacem Cofrhoi quam hic superbè recusat. Itaque Perfidem Heraclius ingreditur & Cofrhoem cum 40. millibus turpem in fugam conijcit, urbes multas occupat, Perficas gazas diripit, templum Ignis incendit, & per captivam Crucem Victor evadit.

Hoc tempore incepit Ægira Mahometis, & secta, significat autem Ægira Arabibus, fugam: Quando scilicet ob excogitam falsam religionem nefandus hic nebulo fugit ex urbe sua, in quâ primò camelorum curator, & opilio, postmodum heræ suæ prædivitis factus est conjux. Fugæ hujus memoriam celebrent Turcæ 16. die Julii.

DE SERGIO PSEUDO-MONACHO,
MAHOMETIS MAGISTRO.

Alius hic nebulo fuit ab illo Sergio, qui fuit Patriarcha Constantinopolitanus. Ut Arianis & Nestorianis se adjungeret à vita cœnobitica apostatavit, & profectus in Arabiam Mahometi se comitem adjunxit, eique multiplici fraude, scripturâ utriusq; legis perversè commutatâ, horrendis erroribus & præceptionibus pestiferis hominem jam suâ nequitiâ dementatum prorsus implevit. Quas postea Mahomet, prophetam se mentitus, promulgavit, & stygium illud opus Alcoranum consarcinavit.

DE

DE MAHOMETE PSEUDO-PRO-
PHETA, ET SEQUACIBUS EJUS
TURCIS, ISMAELITIS, SARA-
CENIS sive AGARENIS.

Fuit hic natione Arabs, ortus humili loco, idolorum cultu impio cæcus, quales tunc Arabes erant. Homo sine litteris, sed incredibili gloriæ cupiditate accensus, quibus rebus effecit, ut hereditatem opulentam adiret, quam ei heri sui Abdemonaplis uxor ac deinde sua, ipsi reliquit: Formidabilem se exhibuit cæde familiarium, & præsertim consanguineorum. Regnum affectabat insano æstro, quò cum pertingere non posset ob generis vilitatem, quæsitæ religionis specie, & nomine prophætæ grassandum sibi esse duxit. Itaq; tanquam divinitus alienato à sensibus animo, humili jacebat interdum, ut qui morbo comitali tenentur, & id admiranti conjugii, causam dixit, insedentem in se Spiritum, & futura monentem. Quâ imposturâ, ut erat planè rudis scientiarum, cum Bayræ atque Sergii, tum Judæorum impuris præceptionibus usus est ad suum fingendum Alcoranum, quod deinde ut per Angelum Gabrielem à Deo ad se missum insanè nugabatur. In eo Judæismum simul ac Christianismum ita commendabat, ut tamen utroq; suis interdiceret, utpote cui propositum fuit Christo divinitatem arrogare, vesana Arii & antiquorum aliquot cæpta urgere, & demonibus formidandum Verbum Caro

Caro factum penitus evertere, ejusq; fidem & cultum suppressere excogitatis ad hoc multis & abominandis blasphemis.

1. Mahometes docet omnium malorum auctorem Deum esse.

2. Blasphemat latronibus, maleficis, aliisque peccatoribus ex Dei predestinatione in eo statu esse moriendum, neq; precandum. ut Deus malos viam rectam doceat.

3. Mahometes negat SS. Trinitatem.

4. Deum negat esse Patrem, propterea, quod sine foemina nemo possit fieri pater; itaq; nec habere filium, & nec genitum nec generantem esse.

5. Negat Christum filium Mariae Deum esse, sed tantum Dei Verbum creatum, servum atque Prophetam magnum omnis peccati expertem.

6. Christum ait non esse crucifixum, sed à Judaeorum manibus supplicium Crucis contra leges ei parantium à Deo cui charissimus esset, creptum & in caelum translatum, Judaeis autem nihil nisi umbram vel alium ei similem relictum, & in cruce suspensum esse.

7. Fingunt Mahometani verum Christum siue Messiam nondum esse mortuum, sed moriturum tandem & excitatum iri à mortuis & venturum, non tamen ante advenitum Antichristi, itaq; mortem Christo denegant in statu carnis passibili perpeffam, sed sustinendam esse fatentur.

8. Som-

8. Somniant *J E S U M* Christum unà cum aliis suscitatum à mortuis, eos quidem ad iudicium adducturos, ipsum tamen non esse iudicaturum.

9. *Mahometes* in suo *Alcorano* impingit *Beatissimæ Virginis*, quòd menstrui sanguinis fluxum passa quidem fuerit ante partum, ceterum autem omnibus viris & mulieribus splendidiorē & mundiorē lotiorēq; fuisse, & soli Deo perseveranter studentem, & nihil malitiæ seu pravitatis operatam esse. In hoc *Mahomet* multis nostri temporis hæreticis paulò modestior, & majoris in *Virginem* reverentiæ extitit.

10. Delirium *Mahometis* est, quod in *Alcorano* legitur, *Diabolum* ex igne pestifero creatum. Repugnat hoc delirium naturæ Angelicæ immateriali prorsus ac spiritali, & naturæ creationis quæ est ex nihilo.

11. Delirat quoq; cum omnibus Angelis imperatum esset, ut se coram homine projicerent & humiliarent, paruisse omnes præter *Beelzebub*, qui se *Adæ* subicere noluit, propterea, quòd esset pura creatura.

12. Somnium *Mahometismi* est, diabolos aliquando esse salvandos.

13. Superbè mentitur, homini insufflatam esse partem animæ Dei.

14. *Mahometani* statuunt *Paradisum* ad sensus appositum, omniq; voluptate carnis exundantem.

15. Cir-

15. Circumcisionem cum Cerinthianis & Ebionitis atq; Judæis observant, eos nihilominus tantum circumcidendos docet Mahomet, qui ad rationis usum pervenerunt, sicut hodie Anabaptistæ fabulantur de baptismo. Baptismum quoq; dicunt Mahometani inutilem esse.

16. Censent Mahometani ad intrandum Paradisum necessaria esse hæc tria, fidem, credulitatem, & opus, licet præoccupato morte ante opus fides sufficiat.

17. Orant Mahometani ad meridiem conversi, ut contra Christianorum consuetudinem veniant, qui se plerumq; ad Orientem convertunt.

18. Ait Mahometes sibi à Deo præceptum esse jurajuranda delere.

19. Mahometani diem Veneris celebrant pro die Dominicâ, quia eo die regnum adeptus est Mahomet.

20. Jubet Mahometes interficere converti nolentes, ubicunq; reperti fuerint, mensibus Hæaran peractis, omnibusq; viis eisdem insidiandum.

21. Impossibilem ait abstinentiam à mulieribus, & permissam esse à Deo luxuriam prædicat & permittit viris tot ducere uxores simul, quot putat in pace se continere posse, sic loquitur ipse in Alcorano suo. Mutationes insuper concedit uxorum & solutiones matrimoniorum, si vir eam non diligat, vel si infœcunda, vel si rixosa, & immorigera sit.

21. Ma-

22. Mahometani pervertunt quadragesimam, illam enim ex uno mense & unâ hebdomadâ componunt, & diem integrum absq; ullo cibo & potu traducunt, conspectâ autem vel unâ stellâ comedunt & bibunt quantum unusquisque vult, ex omni genere ciborum, exceptis carnibus suillis ac suffocatis.

23. Vino sibi interdicunt Turcæ non secus ac suillis & suffocatis.

24. Peccatum maximum ducit Mahometes vinû bibere, vel talis aut aleis vel scacho ludere.

25. Alcoranum suum non alia de causa sibi commissum esse ait, nisi ut hominibus (verba sunt Alcorani) suas contrarietates exponeret, & viam rectam, ac misericordiam credentibus patefaceret, hinc persuadent sibi Turcæ Christiani veræ legis atque Evangelii jacturam fecisse, & legem suam esse veram reformationem.

26. Affirmat Mahometes & tenent Turci sufficere homini si in Deum credat, neque credenti peccata imputari à Deo.

27. Mahomet anathematizat eum, quisquis in suo Alcorano vel apicem immutare, vel minimum in disputationem adducere præsumserit.

28. Scribit Mahomet in suo Alcorano Azoara 12. Credentes atque Judæi & Angelos adorantes, qui scilicet legem pro lege variant, Christiani etiam, & omnes, hi inquam, si in Deum crediderint, & judicii diem

diem expectantes benefecerint, nihil timeant. *Et Azorara 2. ait: Omnis rectè vivens Judæus seu Christianus, seu lege suâ relicta in aliam tendens, omnis scilicet Deum adorans, bonique gestor indubitanter divinum amorem consequetur. Ex his verbis collige communem hodièdum multis A catholicis indifferentissimum, à Mahomete quoq; creditum esse, quæ pestis nullius hæreseos veneno malignitate suâ cedit.*

DE BAYRA UNO EX MAHOMETIS MAGISTRO.

Fuit Bayra hæresi Jacobita & Mahometi conflanda, & fabricandæ suæ hæresi strenuam in mentiendo operam unâ cum Sergio monacho navavit.

HÆRESIS SERGII PATRIARCHÆ CONSTANTINOPOLITANI.

Sergius defecit à Catholica Ecclesia, affecta factus partim Jacobitarum, partim Monothelitarum, & ex parte Theopaschitarum.

HÆRESIS HEICETARUM.

Refert S. Joannes Damascenus, Heicetas hoc sæculo monachatum professos esse, & nullâ aliâ re detrectâsse Ecclesiæ auctoritatem, nisi quòd Dei se laudibus præclarè fungi arbitrarentur, si unâ cum sanctimonialium turmis choreis & tripudius vacarent, & hac in re imitari se gloriabantur, institutum à Moyse chorum tunc,
cum

cum in mari rubro Ægyptios maris fluctus oppresserunt.

✽(623.)✽ Persidem iterum ingressus Heraclius tres validissimos exercitus Persarum debellavit, ducibus vel profugatis, vel fugere compulsis, ut non viribus suis Romani, sed virtute cœli pugnare viderentur.

✽(624.)✽ Cosrhoës etiam hoc anno, insignibus victoriis) admirabili cœli confederato velut robore militantis cum Heraclio) attritus pene & enervatus in rabiem agitur, & omnes ecclesias ditioni suæ subditas exspoliât & diripit, ac Christianos in Perside degentes ad Nestorii hæresim suscipiendam compellit, tantum ut Heraclio stomachum moveret, cum alius perpeffas strages ulciscendi modus non superesset.

✽(625.)✽ Cosrhoës extremo conatu liberis omnibus servisque, & quotquot armis ferendis totâ Perside idonei reperiebantur, in militiam convocatis, barbaris etiam Bulgaris, Gepidis, Slavinis auro in fœdus armorum conductis, mittit Sarbaram ducem cum potentissimo exercitu, spe magnâ & indubitâtâ, ipsam etiam Constantinopolim occupandi, & scrutandi intima viscera Imperii. Alium quoque numerosissimum

simum

simum exercitum opponit Heraclio, & tertium ipse sibi reservat, in omnem vincendi opportunitatem paratum & celerem: Heraclius quoque haud otiosus, suas & ipse vires colligit, Deo tamen potissimum fretus, & exercitum suum in tres quoque partes dividit, quarum unam ad custodiam urbis, aliam sub Theodoro fratre objicit Saino, & tertiam ipse ducendam retinet Cosrhoem aggressurus. Accipit insuper 40. Turcarum Orientalium millia (quos Gazaros vocant) ab eorum Duce Ziebil, qui Caspiis portis perfractis Persidem ferro & flammis depopulatus est, & votis ac prudentiae Heraclii respondit exitus belli. Sainus enim victus a Theodoro ope B. Virginis, quae grandine ingentis ponderis Persas obrivit. Sainus ex mœrore obiit, cujus in cadaver Cosrhoës multis vulneribus impotenter defæviit. Avarus quoque Constantinopolim obsidentes experti sunt, hanc urbem sub præsidio Mariæ Parthenopolin esse: tempestate enim ac mutuis discordiis attriti furias deposuerunt. Sarbaras obsedit Chalcedonem, sed biennio toto, quare in suspensionem venit apud Regem suum, & interfici jussus solvit obsidionem, factâ pace cum filio Heraclii, & in Persidem rediit. Atque sic diffluxit

fluxit ingens apparatus furentis Cosrhois.

Moritur Bonifacius, cui, postquam sedes sex menses vacasset, successit Honorius anno sequente, qui natione Campanus, & vir doctissimus, & sedi hoc tempore apertissimus a Deo concessus est.

✱(626.)✱ Heraclius in Persidem irruit cum Turcis suis hyemis tempore, & ope B. Virginis corroboratus combustis plerisque civitatibus, obviam factum cum exercitu Razatem aggressus, & ipse in fronte exercitus depugnans propria manu interemit, & quadraginta tantum suorum amissis multa millia delevit, reliquis in turpissimam fugam coniectis. Quibus auditis ipse Cosrhoës malè metuens reliquis omnibus auffugit, palatia ejus mox ab Heraclio occupata, & in iis inventa 300. signa militaria Romanorum cum ingenti prædâ, & quicquid efferri non potuit, igne consumptum est, & in media Perside natalem Domini Romani celebraverunt.

Clotarius in Gallia Dagobertum filium ex Bertrude genitum adscivit in societatem regni, à S. Arnulpho pietate & moribus optimis institutum.

Ariovaldus Arianus Regi Longobardorum Adalvaldo magicâ potione dementato in regnum substituitur operâ potissimum

mum & consilio Episcoporum Transpadanorum, quos ideo Honorius meritò reprehendit, quòd Regi Catholico nondum penitus ratione destituto Arianum suffecerint.

✱(627.)✱ Anastasius Perfa filius magi olim dictus Magundat, à Cosrhoë cum aliis 70. Christianis nobili martyrio inter exquisitissima tormenta coronatur.

Cosrhoës se cum suis thesauris inclusit Seleuciæ & filium suum Mardefan regni sui Successorem, destinat, quod ægerrimè ferens Primogenitus Syroës eum perdere decrevit, & fugientem assecutus conjecit in teterrimum carcerem, & modico pane & aquâ pastum omnium procerum ludibriis objecit, & filios omnes in ejus oculis interemit, ac tandem fame maceratum acubus usq; ad mortem compunxit.

Syroës regnum occupat ac pacificatur cum Heraclio, inter alias pacis conditiones prima erat ut lignum S. Crucis thecæ adhuc involutum nec à Persis visum restitueretur. Quod hoc anno Constantinopolim delatum est, bello gloriosissimè confecto & insignibus multisq; victoriis coronato. Pecuniæ autem & gemmæ ex Perfide ad Sergium missæ naufragio perièrunt; mutuò verò sumptas ab Eccle-

Ecclesiis ex suo reddi iussit Heraclius, & maluit hoc naufragium fisco quam Deo perniciosum esse.

✱(628.)✱ Heraclius lignum S. Crucis Hierosolymam magnificè reportat, sed urbem ingredi non potuit nisi positis prius vestibibus pretiosis, sic enim Zacharias Patriarcha Imperatorem admonuerat, ut Christi humilitati similior esset. Repositum est salutiferum hoc signum eodem in loco montis Calvariae, ubi salvatori primum fuit erectum, & festum exaltationis annuâ memoriâ celebrari exinde inceptum & Heraclius redux Constantinopolim à diversorum Regum ex Oriente & Occidente missis legatis honoratus est, erat enim superbia Persarum omnibus gravissima & maximè odiosa. Quos inter eminuit legatio Regis Indorum qui magnam copiam Margaritarum & lapidum pretiosorum ob Persas debellatos gratulationis causâ transmisit.

Imperium autem Persicum penitus concidit, brevi tempore mutatis regibus. Syroës enim percussus à Sarbara Duce, & hic iterum occisus à Bartaza, qui & ipse mense septimo extinctus regnum reliquit Barahano filio Cosrhoës, Barahanus autem totidem mensium spatio regno & vitâ defun-

functus, Successorem habuit Hormisdam, quo à Saracenis pulso ad Arabes Imperium devolutum est.

Mahomet ex Æthribo felicis Arabiæ oppido cum suis Saracenis egressus agrum ad inhabitandum petit à Romanis, & armatus obtinet: qui ex vili agasone factus est postmodum durissimum frænum Romanorum.

✽(629.)✽ Heraclius dum incautiùs agit cum hæreticis, seducitur fraude Athanasii, qui Caput erat Jacobitarum, & homo vaferrimus, cui Heraclius pollicitus est Antiochenum Patriarchatum si Chalcedonensem Synodum approbare vellet; acquievit fraudulentus editâ professione fidei, in qua duabus in Christo naturis unam voluntatem callidè inseruit, rogavitq; Imperatorem ut Sergium Constantinopolitanum & Cyrum Phasidis Lazorum Metropolitanam consuleret, qui eam approbârunt, & simul miserè Imperatorem in fraudem & hæresin induxerunt. Sic qui impium Athanasium quærebat in Ecclesiam reducere, lupi vastatoris ovilis Christi captivus factus est.

✽(66)✽ (90)

F

FRAU-

FRAUDES CYRI ALEXANDRINI
MAGNI MONOTHELITARUM DU-
CIS, ATHANASII, SERGII CON-
STANTINOP. ALIORUMQUE
HÆRETICORUM.

Quo cautius Cyrus instillaret venenum suum, & dubitationem & studium veritatis indaganda præferebat. Hunc morem ac modum tenuit erga Sergium Constantinop: Patriarcham, quem hac arte in hæresin induxit, & ut sana fidei se esse exhiberet, Chalcedonense Concilium laudavit, & S. Leonis Papæ Epistolam asseruit, & quasi revocaturus ad Ecclesiam Catholicam hæreticos, multum laborare visus est. Reipse autem hæc fæx aliud non intendit, quàm Euty-
chianam hæresin promovere. Cum enim totus Oriens scateret Euty-
chianis, Nestorianis, Apol-
linaristis, divinum quid invenisse putabant, si dogma assereretur, in quod omnes hæretici pa-
riter convenirent, & sic pax inter eos sancire-
tur, tum scilicet unica tantum affirmaretur esse in Christo voluntas: In hoc enim convenisse Apol-
linaristas certum est, qui locò animæ vel intel-
lectus Verbum in Christo posuerunt, itemq; Ne-
storianos, qui constituerunt unionem Dei & ho-
minis secundum solum affectum & voluntatem. Fuerunt etiam Euty-
chiani aliquot peculiare
hujus blasphemie assertores, qui unam dum-
taxat

Ab anno 600. ad 700.

FIS

taxat in Christo naturam mentiebantur. Quapropter pacis concilianda pallio usi Monothelita simulabant se assertores Chalcedonensis Concilii, & heresum tum Nestorii, tum Eutychetis tum aliorum eversores, reipsa blasphemiarum consarcinatores sub Catholico nomine specioso suas nequitias & fraudes obtegentes, quorum conatus est tantum tendebat, ut differentiam duarum naturarum in Christo tollerent, & Eutychianam heresim instauratam omnes Orientales hereticos adversus Romanam & Orthodoxam Ecclesiam errorum unione confederarent. Quo involucro nequitiae hodie dum multae hereticae vulpes sese adornare, & incautis blandiri consueverunt.

✠(630.)✠ Moritur Mahometes monstrum teterrimum quod Oriens peperit & enutrivit, nefandus circulator, defunctus in urbe Mecha, & quidem ex crapula: cuius cadaver ex magna parte devoratum est a porcis, sed ad obtegendum & tale portentum honestandum, erecto magnifico sepulchro ex pretiosis lapidibus decoratum est: quod Laonicus tradit arte magnetica pendere in sublimi: sed fabula haec est, columnis enim innititur & multorum hominum peregrinatione, quamvis difficillima ob vastitatem arenarum per quas progrediendum est, celebratur. Reliquit discipulum & successorem impietatis, scilicet pessimum

mi ovi pessimum corvum, cui magna veneratione Mahumetani adhæserunt.

Hoc anno mortuo Georgio Episcopo Alexandrino substitutus est Cyrus Lazarum & Phasidis Antistes, a quo præceptore, uti & Athanasio Heraclius mortiferum venenum hæreseos hausit.

Cœpit hoc tempore efflorere Veneta Respublica ex tenuibus initiis tempore depopulationis Hunnicæ in paludibus circumpadanis exorta; quam Honorius hoc anno in suis litteris Christianissimam appellat, facta nunc contra Turcas murus Christianitatis.

DECAS IV.

Ab anno Christi 630. ad 640.

631 **H**eraclius Imperator quantum rei Christianæ profuit tantum iterum obesse cœpit, inò pessundedit Romanam potentiam & felicitatem, quamprimum a fide naufragatus est, hinc Monothelitarum hæresin fovendo, & inde Mahumetanas vires quotidie potentiores & formidabiliores non maturè opprimendo.

Clotarius II. Francorum Rex hoc anno migravit è vita, & regnum filio suo Dagoberto

berto soli moderandum reliquit : eique Pipinum Neustriæ Ducem (quem sibi in Majorem domûs ob præclaras virtutes adsciverat) Præfectum commendavit. Et hic quidem Pipinus dicendus est hujus nominis primus, ex quo alii duo Pipini Ecclesiæ propugnacula processerunt, videlicet Pipinus Secundus nepos ipsius, & Pipinus tertius nepos secundi, qui postmodum regnum Francorum adeptus est. Ne verò confundatur historia, ita genus Pipinorû & series à Stephano Abbate contextitur. Prior Pipinus qui major domûs à Clotario & Præfectus Dagoberto constitutus erat, Patrem habuit Carolomannum seniore, & ex nupta sibi Itta religiosissima fœmina S. Modualdi sorore, liberos suscepit Grimoldum, Gertrudem, & Beggam, omnes pietate insignes: ex Begga juncta matrimonio Ansegiso filio S. Arnulphi, (postea Metensis Episcopi,) natus est Pipinus Junior senioris nepos, ex hoc autem natus est Carolus, cognomento Martellus, qui genuit tres filios, Carolum, Carolomannum & Pipinum ordine tertium, Primum autem ejus generis & nominis Regem Francorum.

* Dagoberto jam Rege facto & regnum moderante, S. Arnulphus Metensis Episcopus, qui eum instituerat, eremum petiit, ut

sibi vacaret, neque tamen Dagoberto magnæ Sanctitatis Episcopi defuere, quales erant tunc temporis Chunibertus Coloniensis, Eligius ex aurifice Noviomensis, & Audoënus, omnes ætatis illius & regni lumina, quorum familiaritate usus Dagobertus, maximis rem Christianam incrementis promovit.

✽(632.)✽ Incipiunt grassari Mahometani. Successor enim Mahometis Eububezen, seu Aububachar, factus Amirus (quod Principatus nomen est) suorum Saracenorum fretus alacritate Palæstina, Præsidem cum copiis se se vastationibus ejus opponentem cædit, & Gazæ regionem longè latèque devastat; Neque Cometa defuit, in gladii formam emicans & maximarum cladum à Saracenorum grassatione Imperio imminentium, si unquam alias, tunc certè fatidicus interpretis.

Saraceni Principem suum Ascatorium, alio nomine Jezdezirdem regno simul & vita privant, & Principem sibi eligunt ex stirpe Mahometis, quem Calypham appellant, & hinc nomen suum ac Institutum accepit Æra Jezdizerdis Persæ.

Dagobertus Gomatrude sterili conjugè repudiatâ suadentibus aulicis adulatoribus Nantildem puellam superinduxit, quod

quod facinus, cum Amandus reprehendisset, in exilium abactus est: quæ poena Vasconibus valdè fortunata fuit. Plurimos enim ex illis adhuc idololatrias ad fidem traduxit.

✱(633.)✱ Theodorus frater Heraclii turpiter victus est à Saracenis Duce Haumaro, qui Eulubezeri Amao mortuo successit in Principatu. Quo audito Heraclius jam malè sibi & Imperio metuens lignum salutiferæ Crucis Hierosolymâ Constantinopolim, tutius ibi reponendum, transferri curat, quæ ibidem summâ populi veneratione excepta & adorationi exposita fuit. Imperator autem jam totus ab eo mutatus qui Cosrhoëm superârat, nunc hæreticis addictus, ipsi Deo victori bellum parat.

Cyrus enim Alexandria Patriarcha Heraclii, jã retib⁹ suis captivi, auctoritate suffultus, indixit Synodum per Sergium Episcopum Constantinopolitanum, in qua Monothelitis viam aperuit in Ecclesiam irumpendi, sub voce pulcherrima, quâ operationem Christi & voluntatem vocabat *Theandricam sive Dei virilẽ*. non duas in Christo voluntates utriusque naturæ humanæ & divinæ, sed unius tantum, ejusque divinæ naturæ, humanam naturam quasi fa-

Etâ confusione absorbens, unam tantum
 voluntatem & operationem profiteri & si-
 gnificare volebat. Acriter autem restitit
 Cyro Sophronius quidam monachus tum
 temporis, sed brevi & eodem anno factus
 in sede Hierosolymitana Modesti succes-
 sor, qui datis ad Sergium litteris convin-
 cebat, non unam tantum, sed duas vo-
 luntates in Christo, quas Cyrus tacuerat
 sub voce Theandricâ exprimendas & pa-
 lam in formula fidei addendas esse. Sergi-
 us autem ad Honorium Papam scripsit,
 quæ hac in causa coram Imp. Heraclio acta
 fuissent, & addidit sibi ac Imperatori æ-
 quum videri, ut suppressis illis vocibus du-
 arum & unius voluntatis per vocem illam
Theandricâ pax ecclesiis redderetur. Quod
 cum suis litteris Honorius probâisset, vo-
 cem illam pulcherrimam *Theandricam*, ad-
 mittens, venenum autem occultum sub o-
 missione duarum voluntatum non statim
 adverteret, inde suspicionem aliquibus
 movit, quod cum Monothelitis senserit,
 quæ calumnia vix hodie ita absterfa est, ut
 ab hæreticis non crebrius debuccinetur.

Celebrata est quarta Synodus Toletana,
 in qua præter alia commissum est onus S.
 Isidoro Hispalensi, ut Ecclesiasticum offi-
 cium ordinaret per universam Hispaniam
 usur-

usurpandum, quod deinceps dictum fuit Mozorabicum, quasi mixtarabicum, quia eo non tantum liberi in Hispania, sed etiam inter Saracenos viventes servi uterentur.

✽(634.)✽ Saraceni occupatâ magnâ parte Syriæ, Damasco & totâ Ægypto magnis cladibus & damnis affligerunt Romanos, neque tamen victores illi tunc temporis plus pro Imperio, quam pro suâ religione dilatandâ solliciti, negotii quicquam Christianis facebant, imo publicis etiam muneribus eosdem præficiabant, quos inter Damasci tunc vivebant parentes S. Joannis Damasceni (qui proprio nomine Mansur dicebatur) cum magnâ famâ sanctitatis a Saracenis prorsus immunes & ab omni servitute liberi vivebant. Et videtur Deus voluisse, ut hæc regiones potius Saracenis subderentur, quam Monothelitarum blasphemis inficerentur.

S. Osvaldus Rex Anglorum Canduelam tyrannum, auxilio S. Crucis victis & cæsis magnis ejus copiis subegit & interemit. Evocavit deinde S. Aidanum, & Berviciorum gentem sibi subditam Christo asseruit, factus & ipse ex Rege præco Dei & functus interpretis officio. Sed & Deus eidem vicem repperdit, ac Britan-

nos, Pictos, Scotos & Anglos (inter quos
tota Britannia distributa tunc fuerat) sub-
jecit.

✽(635.)✽ Sergius Dux Palæstinæ à
Saracenis profligatur, & Hierosolyma ob-
fidetur.

S. Pyrinus Episcopus gentem Occiden-
taliū Saxonum in Anglia qui Geniffi di-
cti, una cum ipforum Rege Cynigilfo ad
Christum convertit, de quo illud grande
miraculum commemoratur, quòd ascen-
surus aliquando navem, cum urgentibus
nautis præ festinatione in littore ubi mis-
sam celebrârat, reliquisset pallam sibi ab
Honorio Pontifice datam, in quâ Corpus
Christi offerebat in sacrificio, & postmo-
dum è collo quoque suspensum gestare so-
lebat (qui mos tum temporis adhuc vige-
it) nave plenis velis mare fulcante, remi-
niscens tam chari pignoris, ipse fide arma-
tus in aquam descenderit, & super illam
pedibus incedens, receptâ quam relique-
rat, ad navem regressus sit, quæ interea im-
mobilis hæsit, nautis tam manifesto mira-
culo attonitis, & ad fidem Christi ample-
ctendam unanimiter conspirantibus,

✽(636.)✽ Post duorum annorum ob-
sersionem Hierosolyma à Saracenis occu-
patur, in his conditionibus, inter quas a-
gente

gente Sophronio erat, ut Christianis in u-
niverſa Palæſtina liceret ſacra ſua perage-
re. Qui tamen paulò poſt animam Deo
reddidit, mœrore conſumptus, quòd vide-
ret Homarum templum Salomonis repara-
re & in Meſquiram ſeu baſilicam ſuæ ſectæ
convertere. Poſt mortē Sophronii Sergius
Joppenſis Episcopuſ hæreticuſ in ſedem
ſanctiſſimam irrepſit, quæ ultima Eccleſiæ
illius deſolatio videri potuit.

Isidoruſ Hiſpalenſis Episcopuſ doctri-
nâ & ſanctitate clariffimuſ vitâ deſunctuſ
eſt, cui Theodoſiuſ natione Græcuſ ſuffe-
ctuſ eſt, qui libroſ Iſidori magnâ ex parte
corrupit, & cùm deſiſtuſ eſſet à Synodo,
factuſ eſt Mahumetiſ ſectator.

✽(637.)✽ Capta eſt Antiochia à Sara-
ceniſ, & reliquiæ S. Ignatii Martyriſ à
Chriſtianiſ Romam tranſlatæ ſunt.

✽(638.)✽ Celebratum hoc anno Con-
cilium Toletanuſ VI. in quo ſtatutum, ut
Reges Hiſpaniæ impoſterum jurarent, ſe
nullo modo paſſuroſ aliquem in regno vi-
vere, qui non eſſet Catholicuſ, & ſi quiſ
hanc legem revelleret, eſſet *anathema mara-*
nathâ in conſpectu Dei, & pabulum efficeretur
igni æterni. Inde Baroniuſ conficit Hiſpa-
niæ Regibuſ Catholici nomen inditum
eſſe.

Honorius Pontifex laudatissimus, cui plurimum debet Ecclesia, ex hac vita migravit. In cuius locum successor electus est Severinus, quem Heraclius minime approbare voluit, quia edicto perfidiæ ab Imperatore promulgando consentire renuit. Ideo palatium quoque Lateranense ab Exarcho Isacio direptum est, & pulsi in exilium Cardinales, & pars prædæ Constantinopolim transmissa, ac per hoc promeriti sunt Imperatores Græci, ut ipsterum nihil possent in Italiam & Romam.

Mortuo Ariovvaldo Principi Longobardorum succedit Rotharis, sub quo modo leges Longobardis Edicti nomine scriptæ sunt: Cum antea inter eos tantum consuetudo valeret: quod mirum sane potuisse banc barbaram gentem per septuaginta circiter annos sine legibus contineri.

✽(639.)✽ Heraclius magis magisque indies à Deo aversus hoc tandem anno in profundum venit, ut edictum promulgaret pro stabilienda Monothelitarum hæresi, idque *Ethessin* sive expositionem nominavit, quam Sergius Constantinopoli in pseudo-synodo confirmavit, & Cyrus Alexandrinus laudavit. Romam autem transmissa à Severino mox anathemate per-

perculsa est, quem propterea Imperatorii ministri ad mortem usque exagitârunt, quam hoc eodem anno obiit, sedem relinquens Joanni IV. qui natione fuit Dalmata, & non tam ad honorem quam ad laborem electus est.

Functus itaque fato suo impius Sergius Constantinop. Episc. cum sedisset 30. annis successorem habuit non melioris farinae, Pyrrhum Chryfopolitanum Monachum, quem Heraclius elegit, ut prorsus adhuc mergeretur ab eo in erroris abyssum.

Dagobertus hoc anno expulsis pellicibus, ex Regentrude uxore suscepit Sigebertum, quem Amando Episcopo ab exilio in hunc finem revocato baptizandum dedit, a quo etiam flexis genibus Rex veniam poposcerat. Hic autem puer dum sacro fonte ablueretur, diebus à nativitate sua quadraginta, ex circumstantibus nemine respondente ad finitam orationem consuetam *Amen*, ipse altâ voce respondit. *Amen*. Cujus miraculi omnis circumstantans curia testis fuit.

✠(640.)✠ Joannes Papa damnat Ecthesin Heraclii, quod ubi Imperatori innotuit, ne se Romanis execrabilem redderet negavit Ecthesin esse edictum suum, sed
Ser-

variis morbis ac præcipuè hydropisi consumptus. Successit ei jam designatus Augustus, filius ejus Constantinus, qui à Martina Augusta noverca, ut creditur, veneno propinato quarto mense sublatus est. Filius autem Martinæ Heraclius Junior Heraclionas dictus Pyrrho Constantinop. Episc. potissimum adnitente, creatus est Imperator. Sed post sex menses à Senatu exautoratus, ac mutilatione nasi multatus, pariterque Martina mater ejus, perfida fœmina linguæ præcisione punita, ambo in perpetuum exilium ejecti sunt. Collato Imperio filio Constantini, quem alii constantem, alii Constantium, & alii Constantinum, Baronius autem secutus Theophanem Constantem appellat.

Joanni IV. hoc anno, defuncto successor electus est Theodorus patriâ Hierosolymitanus, qui captâ urbe suâ fugiens Romæ Pontificatum invenit.

✠(642.)✠ Pyrrhus Constantinop. Ep. accusatus conspirationis cum Martina Augusta propinati veneni Constantino Imperatori, gravius aliquid veritus sponte in exilium profectus est in Africam: huic autem subrogatus est à Constante Monothelita Paulus, æquè vir nefarius.

Piissimus Rex Nordhumbroꝝ Osvaldus

us à Penda Rege Merciorum Pagano in prælio occiditur, capite manibusq; præcis & stipitibus suspensis, quam indignam mortem Deus variis miraculis illustravit: inter quæ & illud numeratur, quod pulvis ejus loci in quo corpus ejus cecidit, variis morbis sanandis adhibitus virtutem divinitus inditam exhibuerit.

✽(643.)✽ Mahumetani cruces erectas passim in suis ditionibus dejiciunt, occasione magni prodigii quod Hierosolymis contigit: cum enim Humarus Saracenorum Princeps templum Salomonis repararet, operibus constructis continuo iterum iterumque corruentibus, monitus id à Cruce contingere quæ in monte Olivæ erecta erat, eam quamprimum sustulit, & hac sublata ædificium eleganti opere absolutum est.

Sacrilegi duo Mauritius Chartularius & Isacius Exarchus, qui Palatium Lateranense expilârunt, hoc anno poenas solverunt. Isacius enim divinitus ictus interiit, & Mauritius tyrannidem sibi arrogans, victus à Dono militum magistro Romæ fugit in Ecclesiam, sed inde retractus & Ravennam missus capite mulctatus est.

✽(644.)✽ Sigebertus Anglorum Orientalium Rex relicto regno cognato suo
mona-

monasticam vitam professus à Pagano Rege Merciorum Penda occisus est. Floruit sub Sigeberto S. Furseus magnus in Britannia fidei propagator.

Dagobertus Francorum Rex multis piis operibus & largitionibus in ecclesias effusus pro vitæ præteritæ criminibus satisfecit; quæ fructu non caruisse, visiones variæ post obitum ejus docuerunt: quibus tamen sine periculo pietatis fides derogari potest.

✠(645.)✠ S. Maximus disputatione congregitur cum Pyrrho Monothelitâ, in qua convictus Pyrrhus palinodiam recantavit, & Romam missus ad communionem receptus est, ei que Patriarchatus suus restitutus, & omnia necessaria liberaliter à Pontifice suppeditata.

Homarus per fraudem à Sicario Perfæsus vivendi & furendi finem fecit. Cui suffectus est Hoamen, ipse quoq; flagellum scelerum Christianorum.

✠(646.)✠ Gregorius Præfectus Africæ contra Imperatorem rebellat, & cum eo Episcopi Africani à malevolis in suspicionem trahuntur conjurationis: unde commercium Africanorum Episcoporum cum Orientalibus penitus fuit interclusum.

sum. Celebratum hoc anno Concilium Toletanum VII.

✱(647.)✱ Saraceni rebellantem Gregorium vincunt, & Africam intestino bello dilaceratam sibi vectigalem faciunt ipsis Romanis contra Gregorium victorias Saracenorum promoventibus.

Ventus ingens hoc anno disturbat multas Stylitarum columnas, in quibus anchoretæ Simeonis magni æmuli habitabant.

Mortuus est Dagobertus anno regni sui 16. in oppido S. Dionysij quo se deferri mandavit. Reliquit Successores Sigebertum & Clodovæum II. Filios duos hunc Neustriæ, & illum Austrasiæ Regem. Memorant, Joannem quendam piissimum in Sicilia Eremitam vidisse in momento mortis, animam Dagoberti à Dæmonibus raptatam, & inter multa verbera ad Vulcania loca deportatam, ubi cum multis cruciatibus distenderetur, auditus fuerit Sanctorum quorundam suffragia postulare, cum repentè aperto cælo inter fulmina cum fragore ruentia, visi sint sancti illi quos Dagobertus invocaverat, in auxilium descendere, nempe S. Dionysius, Mauritius & Martinus, quorū ecclesias idem Rex præ cæteris locupletavit: qui ereptam è
Dæ-

Dæmonis unguibus animam ad Cœlum secum extulerunt. Merito quidam suspectam habent hanc historiam tanquam fabulam ab Aufoaldo Episcopo confictam in odium Dagoberti; quia Ecclesiam S. Hilarii Pictaviensem spoliârat, ut Sandionysianam exornâret, eaque à Monachis nimium credulis in Ecclesia depicta est perlubenter, ne iis idem quod Pictaviensi, eveniret.

✱(648.)✱ Paulus Episcop. Constantin. cum jam audiret excommunicationem contra se pendere in valvis Ecclesiæ auctor fuit Constanti ut edictum proponeret (quod Typus appellabatur) in quo utrique parti hæreticæ & Catholicæ silentium indiceretur: de una aut duabus voluntatibus in Christo; quod silentium fraudulentum & hæreticum erat & in Ecclesiæ perniciem comparatum: Theodorus autem Papa excommunicavit Paulum, sicut & Pyrrhum opera Olympii ad hæresin revocatum collectâ Synodo, in qua ferunt aliqui Pontificem infudisse de Sanguine Christi Domini in atramentum, quo hæc anathemata scripta sunt. Sed redditur hoc suspectum, quòd nulla ejus mentio fiat in ritibus Ecclesiasticis. Cæterum Pyrrhus in Orientem redux gratiam Imperatoris recepit.

cuperavit, factus deinceps ei tam charus, quam Deo invisus.

Paulus interea Constantinopoli in Catholicos sævit, quorum aliquos verberibus subiecit & alios carceri mancipavit, & talem se gessit, qualis infensissimus hostis Ecclesiæ esse potest.

Saraceni capiunt Cyprum & Constantiam penitus evertunt.

✽(649.)✽ Theodorus Pontifex diem obit, & S. Martino patriâ Tudertino sedem & Martyrii palmam relinquit.

✽ Celebratur Synodus Lateranensis cui 100. Episcopi interfuere invitante potissimum S. Maximo, qui ei interfuit, nec tamen eidem subscripsit, quia id juris nondum ecclesiæ Abbatibus concessum erat. In eo concilio damnati sunt Sergius, Pyrrhus & Paulus & Theodorus Episcop. Pharantæ primipili Monothelitarum. Eorumque libri proscripti. Anathemati quoque subjectus Typus, magis enim piissimus Pontifex Deum quam Imperatorem reveritus est.

✽ Imperator Romam misit Olympium Exarchum, qui cum excitatâ inter milites seditione ultra nihil posset adversus Pontificem, immisit demum in eundem Spatarium seu armigerum suum, qui Pontificem
sacra

sacra peragentem ad aram trucidaret, cum
verò Sicarius ille a Deo excœcatus esset,
rediit in gratiam cum Martino, quam ipso
Imperatore potentiozem expertus est.
Mauritius autem missis litteris Constanti-
nopolim Imperatorem ad concordiam cū
Ecclesiâ in unione veræ fidei ineundam
paternè admonetur. Alios quoque Ori-
entalis Ecclesiæ Episcopos adhortatoriis
datis partim ad perseverandum in Ortho-
doxa fide confirmat, partim ad resipiscen-
dum ab hæresi Monothelitarum & com-
munionem invitatur.

Aliquot libri moralium S. Gregorii Pa-
pæ, qui reperiri non poterant (factâ divi-
nitus revelatione Tajoni Episcopo Cæsar-
Augustano Romæ pernoctanti apud sepul-
chrum SS. Petri & Pauli) inveniuntur, & ab
eodem Episcopo eâ de causâ Romam pro-
fecto, ad Regem Hispaniarum Chindes-
vvindum deportantur.

✠(650.)✠ Constans Imperator mittit
in exilium Martinum Papam sub larvâ ju-
stitiæ, quasi cum Saracenis occultè aliquid
molitus esset contra Imperium, & contra
cultum B. Mariæ Virginis aliquid locutus
esset, aliisque falsorum criminum prætex-
tibus, re ipsâ autem quia Typum damnâs-
set. Mandatum Imperatoris executus est
Cal-

Calliopus Italiæ Exarchus, qui armatus cum suis ingressus ecclesiam Constantinianam ac palatium Lateranense, Pontificem tunc podagræ doloribus molestè afflictum violenter ecclesiâ extraxit, & durissimè habitum naviq̃ue impositum in Naxum Insulam transmisit, ubi per annum integrum perseveravit, irritò consilio hæreticorum, qui in iis insulis frangendam constantiam Pontificis existimarent, ut Typotandem subscriberet.

Sub simili larvâ Româ Constantinopolim pertractus est S. Maximus Abbas, & ad Senatum per publicas vias sine amictu ac calceis raptatus ad objectas criminationes respondere iussus de prodicione Imperii, de odio adversus Imperatorem, & quibusdam aliis per calumniam afflictis, magnâ animi constantiâ calumnias diluit, ac demum impulsu Pauli Constantinopolitani Episcopi hæretici, ac jussu Imperatoris Constantis unâ cum duobus Anastasiis ipsius discipulis exul in Thraciam missus est.

Floruerunt eodem tempore alii quoque illustres in Ecclesia viri, qui se ut murum pro domo Dei hæreticis opposuerunt, & quidem Romæ, cum Martinus Papâ abriperetur, fuerunt S. Landelius Cameraensis Ecclesiæ Presbyter, S. Amandus
Leo-

Ab anno 600. ad 700.

135

Leodiensis, S. Landoaldus Archipresbyter, S. Follianus, qui tunc ex Hybernia Romam profectus erat, ut S. Fursei exemplo acciperet benedictionem ad infidelium conversionem, sic enim tum moris erat, ut a Pontifice Romano licentia Gentibus Evangelium prædicandi prius obtineretur.

DECAS VI.

✻ Ab anno Christi 650. ad annum 660. ✻

651. **S**ANCTUS OSVINUS Rex Angliæ amici sui proditione cæditur, & regnum terrestræ cœlesti permutat.

S. Martinus Pontifex Constantinopolim ex Insula Naxo transfertur, ubi seminudus & ferreis catenis toto corpore vinctus a carnificibus tractus & in tetrum carcerem coniectus est, & ferro vitam finisset, nisi hanc cædem Paulus moriens Imperatori dissuasisset. Paulus tamen in hæresi sua obstinatus vitam finivit. Martinus autem sex mensibus fame, frigore, & carceris squalore maceratus est, donec Chersonam ad oram ponti exul demum deduceretur, ut locus ille duorum Pontificum Clementis & Martini exilio memorabilis redderetur.

652.

✠ (652.) ✠ Martinus exulat Chersonæ loco tam aspero, ut ibi nequidem panis nomen audiretur, ubi accolæ omnes gentiles erant. Romæ autem Pontifex à Cle- ro, urgente Calliopa Exarcho, creatus est Eugenius vir mansuetissimus in pãuperes, & dignissimus, qui S. Martini vicarius ef- fet

Pyrrhus restitutus est in locum Pauli, sed tantùm quatuor mensibus hunc Epis- copatum tenuit sceleratissimus apostata & mortuus est, indignus vivere diutiùs. Cui Petrus successit impietate haud impar.

Martyrio coronatus est S. Emmerannus five Heimerannus Episcopus Ratispo- nensis sub Theodone Bavarix principe, cujus filia Ota Sigibaldo cuidam commix- ta ex stupro concepit, ideoque unã cum juvene in vitæ discrimen adducta erat. Quos ut a nece eriperet, Emmerann (ex- emplo Christi, qui peccata aliena innocens suscepit) illud stupri crimen sibi impingi passus est, licet postquam nocentem libe- rasset suam innocentiam defenderet, & pro causæ cognitione ad Romanum Pon- tificem unã cum accusatoribus remitti po- stularet, nihilominus à Lamberto Theo- donis filio cædi iussus, post singulorum membrorum truncationem, & oculorum
ac

ac linguæ evulsionem, truncus relictus. adhuc propheticè multa prædicens expiravit, multis miraculis post obitum clarissimus.

✽(653.)✽ Obiit hoc anno Jodocus in agro Pontino, filius principis Britonum Regis, qui spretis aulæ deliciis diu peregrinatus hic tandem requievit.

Celebratum Toleti Concilium VIII. in quo præter cætera statutum, ut imposte- rum Episcopi Hispani & majores Palatini in comitiis ad hunc finem vel in urbe regiâ vel in loco, ubi Rex antecessor mortuus fuerit, institutis, Regem eligerent. Si hoc de Monarcha Hispaniæ eligendo statuere potuerunt tunc temporis Episcopi, quis modo mirabitur, primum & summum in Ecclesia Hierarcham Pontificem de Electoribus Imperatorum decretum constituere potuisse?

Hoc anno Mahuvias Saracenorum Princeps occupata Rhodo colossum illum celeberrimum prostratum vendidit cuidam Judæo Emeseno, qui in partes confractum extulit oneratis ejus ære nongentis camelis.

Magnis incrementis Catholica Religio propagata est in Anglia, Middelengiis id est, Mediterraneis Anglis cum Rege suo

Penda (qui Filius erat Pendæ Merciorum Regis Pagani & hostis Christianorum) ad Christum conversis, occasione nuptiarum filii Pendæ, cum Alcheleda filia Osuvi Regis Nordhumborum, fœmina Christiana quibus nuptiis non invitus Senior Penda consensus.

Quidam insignis deceptor hoc anno in Armenia Sylvanum eundem se esse finxit, quem Apostolus Paulus quondam in Macedoniam misit, & hoc fūco Manichæorum hæresin plurimorum seductione resuscitavit, Adversus quem Constans Imp. Palatinum quendam Symeonem misit, qui Pseudo-Sylvanum illum lapidis ictu ab uno ex Charissimis discipulis ejus occidendum curavit. Verùm & ipse quoque infelix Symeon postmodum à discipulis Sylvani miserè seductus ejusdem impietatis Successor factus est, & Titi sibi nomen, videlicet alterius S. Pauli discipuli usurpavit, qui & ipse plurimos seduxit, donec occasione schismatis inter ipsum & Justum Sylvani interfectorem de interpretatione Scripturæ oborti, omnes ferme ejusmodi hæretici, à Justiniano hujus nominis secundo igne consumpti sunt.

✽(654.)✽ S. Martino Papa hoc anno Cherisonæ miseris & ærumnis confracto

Vica-

Vicarius ejus Eugenius consensu Cleri fit legitimus Successor, quod fieri hactenus prohibebat vita Martini, ne biceps esset Ecclesia. Constans à Saracenis navali prælio tam turpiter victus est, ut mutatâ veste fugam arripuerit, pridie quàm dimicaretur somniârat se versari Thessalonicæ, unde ei ab aulicis promittebatur victoria, sed aliter Thessalonicam intelligi miser deprehendit *Θὲς ἂλλω νικῶνν cede alteri victoriam.*

Rotharis Rex Longobardorum moriens regnum suum reliquit Rhodoaldo filio. Hic licet Arianus esset, fuit tamen Pius in S. Joannem Baptistam, & in ejus honorem valde liberalis, à quo etiam mortuus miraculo vindicatus est: cum enim juxta basilicam S. Joannis humatus esset, fur quidam noctu aperto sepulchro omnia ornamenta abstulit, sed à S. Joanne noctu propterea per visionem territus est, & quoties ecclesiam illam ingredi tentavit, semper valido ictu repulsus retroq; corruere cogebatur. Adeo nec impiorum preces sancti despicunt, ut nec illis irremuneratas relinquunt.

✠(655.)✠ Moritur Eugenius Papa, cui in Pontificatu successor electus est Vitalianus, qui Apocrifarios sive responsales suos

confestim ad Imperatorem transmisit eam
 Synodicâ fidei Catholicæ confessione,
 quos benignè Imperator accepit, & confir-
 matis Ecclesiæ Romanæ privilegiis per
 eosdem misit ad Papam librum Evangelio-
 rum, gemmis albis miræ magnitudinis ex-
 ornatum, offerendum basilicæ S. Petri: qui-
 bus muneribus callidus Imperator cum scie-
 ret propter ejectionem S. Martini Clerum
 & populum Romanum à se valde aliena-
 tum esse, eundem iterum demereri cona-
 tus est. Et ut hominibus Catholicus appa-
 reret, etiam fidei professionem coram A-
 pocrifariis emittere simulatè non dubita-
 vit. Quod ipsum eâdem fraude Petrus
 Constantinop: Episc: præstitit.

Mercii & Orientales Saxones religio-
 nem amplexi sunt operâ Osuvi Regis Nor-
 dhumborum Christiani, & prædicatio-
 ne Cedd Episcopi viri planè Apostolici,
 converso ab eodem Osuvi Sigeberto Rege
 Orientalium Saxonum & Penda gentili
 Merciorum Rege crudelissimo, qui cum
 tricies majore exercitu adversus Osuvi
 processerat, ad quem vincendum voverat
 Osuvi filiam suam Domino sacrâ virgini-
 tate dicendam offerre, & multa prædia ad
 construenda monasteria donare; quod &
 præstitit post victoriam adeptam; Rex ve-
 rò Si-

rò Sigebentus paulò post susceptam Christi fidem necatus est à duobus suis propinquis, non aliâ de causâ, ut ipsi confessi sunt, quàm quòd ille nimium indulgens esset in injuriis condonandis.

Celebratum est Concilium nonum Toletanum.

✱(656.)✱ Constans S. Maximum ad suas partes trahere nititur Byzizæ in Thracia exulantem per tres legatos, Patricios duos & Episcopum sectæ suæ peritissimum. Sed ii à S. Abbate adeo convicti sunt, ut ad fidem recipiendam parati discederent. Revocatus est itaque Constanti-nopolim, sed cum constantior in verâ fide videretur, relegatus est perberam Thraciæ locum teterrimum, sed nec blanditiis nec acerbitate à Constante vinci potuit.

Celebrata est tum Synodus X. Toletana cui Eugenius Toletanus præfuit, ubi dies Annuntiationis B. Mariæ V. rejecta est in diem octavum ante natalem Domini, quod tempore quadragesimæ & Paschali commo-dè celebrari non posset; postea tamen rediit in diem suum, 8. Kal. Aprilis, & plus in hoc rei veritati, quàm quorundam privatæ pietati indultum fuit.

In eodem Concilio publicam pœnitentiam egit Potamius Episcopus Braccaren-sis, qui

occultâ fornicatione pollutus crimen falsus est, & pœnitentiam perpetuam egit, quem Synodus quidem honore Episcopali non privavit, quòd spontè & non accusatus reum se confessus esset, volenti tamen dies vitæ in pœnitentia transigere, successorem dedit in Episcopatu S. Fructuosum Episc. Ecclesiæ Dumienfis, ex regno Gothorum sanguine oriundum, & multorum monasteriorum conditorem.

✱(657.)✱ S. Maximus cum duobus sociis Anastasiis ab exilio Constantinopolim revocatur, sub prætextu reddendæ rationis, ob crimen læsæ Majestatis & proditionis, re ipsâ ut fidem ejuraret: cum verò neutrum extorqueri à confessoribus posset, in equuleo distenti & tam gravibus verberibus affecti sunt, ut nulla pars esset in eorum corpore integra, & sic lacerati in carcerem coniecti sunt. Altero die iisdem tormentis renovatis, linguæ insuper præcisæ sunt, sine quibus nihilominus articulatè fidem Christi professi & palam locuti sunt; itaque per medium forum ad ludibrium amputatis dextris in acerbissimum exilium iterum nudi amandati sunt. Atque ita tres amore, vitâ, & sanctitate conjunctissimi fide quoque non sunt sejuncti, quanquam exilii loco ab invicem separati.

rati. Maximus enim in quoddam Alaniæ
castellum Schimarin dictum, pertractus,
obitus sui die divinitus præcognito, in car-
cere vitam finivit Idibus Augusti: cujus
monumentum tres lucidæ faces ingenti
splendore illustrârunt. Reliqui duo in
diversa loca ab invicem divisi, ærumnis
quoque in sanctâ confessione consumpti
sunt.

S. Eugenius Episcop: Toletanus mori-
tur cui S. Ildephonfus successit, quem B.
V. veste candidissimâ cohonestavit, cum
eius laudes cecinisset. Vidit autem eam
sacro ejus assumptionis die in sua sede Epi-
scopali sedentem, quare deinceps nemo
Episcoporum in eâ sedere ausus est præter
Sisibertum, qui eam perdidit, & in exilium
missus est. Præterea Sanctissima Dei Mater
eidem pollicita est æternam felicitatem,
quo majus beneficium nulli mortalium vel
promitti vel dari potest.

Obiit Sigebertus Rex Austrasiæ pæn-
tissimus propinato ut creditum est veneno
per Grimoaldum, estq; inter Sanctos re-
latus Expeditionem unâ infelicitè adver-
sus Thuringos suscepit, à quibus supera-
tus est. Adoptârat Ildebertum filium Gri-
moaldi, Majoris suæ domûs, cum prole ca-
reret, sed cum postea Dagobertum sus-
cepif-

cepisset, adoptatus naturali prævaluit, imò hic traditus Didoni seu Dadoni Episcopo Pictaviensi in monasterium Scotiæ clericus amandatus est. Sed Franci Neustrii tantum scelus impunitum nequam reliquere (stupidè quiescente Clodovæo) irruerunt enim in Austrasiam, & Ildebertum in pugna interemere, Grimoaldum captivum duxerunt Parisios, ubi tormentis excarnificatus pœnas atrocissimas dedit. In ejus locum substitutus est à Francis Chilpericus secundò-genitus Clodovæi, adolescens pravæ indolis, & quem ea dignitas non reddidit meliorem.

✽(658.)✽ Thomæ Episc: Constantin: succedit Petrus Ecclesiæ Syncellus & vasorum custos, dictus quidem in actis sextæ Synodi Catholicus, sed non sine suspitione corruptelæ, qualis etiam de antecessore Thoma fuit.

Mahuvias Saracenorum princeps à suis exagitatus, pacem inquit cum Imperatore Constante, pollicitus ei in dies singulos pendere mille nummos cum equo & servo, sed tenuit illa pax, quamdiu Saraceni inter se tumultuabantur.

✽(659.)✽ Constans Imp: Theodosium fratrem suum ob quandam offensam Diaconum consecrari fecit, eidemq; paulò post

Id post necem inferens, fratricidium sacrilegio magis infamavit. Sed haud impune, exegit enim sanguis innocens à Deo vindictam, ut omnibus diebus vitæ suæ instar Cain conscientiae stimulis agitatus, profugus & vagus viveret super terram; Cum enim Theodosius, qui in sacrosanctis mysteriis poculo Sanguinis Christi Constantem impertierat, crebrò eidem per quietem appareret, habitu Diaconi poculum sanguine plenum eidem porrigens, ac dicens: *Bibe frater*: Ejus visionis frequentiam victus statuit in Siciliam secedere, & Syracusas Romanum Imperium transferre. Navem igitur conscendens cum solvisset, conversus ad urbem contra illam præ animi aversione expuit. Syracusis autem commoratus, cum misisset, qui uxorem & liberos, quos Constantinopoli reliquerat, transferret, Constantinopolitani eos dimittere noluerunt.

Mahuvias Princeps Saracenorum, qui tributum Imperatori pendere promiserat, æmulo suo Heli sublato, adversus Persas & Romanos insurgit.

Obiit Rex Longobardorum Rhodoaldus cæsus à subdito suo, cujus uxorem polluerat: Ei successit Aripertus filius Gundibaldi qui Germanus fuerat Reginae

Theolindæ: tunc autē Monomachia in Italiam introducta est, cujus auctor fuit Castellus qui Reginam adulterii accusatam, confecto accusatore purgavit apologiâ scilicet plenâ sævitix & iniquitatis.

✱(660.)✱ Clodovæus gravi fame sæviente, absidem argenteam, quâ pater ejus Dagobertus sepulchra S. Dionysii & Sociorum ejus texerat, fregit & pauperibus per Abbatem distribuendum curavit. Quod an pietati an crimini vertendum in medio hic relinquitur, aliis pietati aliis id crimini vertentibus qui putant Regios prius thesauros expendendos fuisse, quam res Deo semel dicata. Scribunt post hujusmodi facinus collabi cœpisse regnum Francorum familiae Morovingorum.

DECAS VII.

✱ *Ab anno Christi 660. ad annum 670.* ✱

661. **H**ic annus gestis obscurior illustratus est morte S. Amandi Trajectensis Episcopi Flandrorum Apostoli.

✱(662.)✱ Celebrata sunt hoc anno Concilia Clypiacense & Cabillonense in Gallia, ac Monasterium Dionysii in Ditione Episcopi Parisiensis, exemptum solique Pon-

Pontifici ac Regi à quibus imposterum de-
penderet subjectum esse debere statuitur.
Et videtur id à Rege Clodoveo in expia-
tionem admiffæ noxæ factum, qua abfi-
dem ex sepulchro hujus S. sustulit, & mi-
nus reverenter sancti illius Corpus tractaf-
se dicitur, adeò ut & os brachii ejus con-
fregerit & aliò rapuerit, quod nullius lai-
cæ sed Ecclesiasticæ potestatis erat.

✽(663.)✽ Constans Imp. Romam ve-
nit, quem Vitallianus cum Clero magnificè
exceptit, ad sextum usque lapidem obviam
procedens. Ibi Orthodoxum se Profes-
sus donaria Ecclesiis obtulit. Sed urbis
aliunde & Basilicarum ornamenta sustulit,
sinistrâ donans, dextera rapiens, adeò ut
etiam tegulis æreis S. Mariæ ad Martyres
non pepercerit, easque cum multis aliis
æreis ornamentis Constantinopolim trans-
miserit.

Ariperto Longobardorum Regi defun-
cto succedit Grimoaldus vir bellicosus &
fortis qui ex Arii fautore Catholicus fa-
ctus est, ideoque S. Ambrosio Mediolani
nobilem Ecclesiam statuit, ut se Arianis
inimicum ostenderet.

✽(664.)✽ Joanni Episc. Constanti-
nop. defuncto successit Constantinus va-
fo-

forum custos & Ecclesiæ illius Oeconomus Orthodoxæ fidei.

Obiit hoc anno Clodovæus II. tribus liberis relictis, Clotario, Childerico & Theodorico ex S. Bathilde multorum monasteriorum fundatrice.

S. Aigulphus è Præfectura Floriacensi translatus in Monasterium Lerinense ut extinctam Monasticam disciplinam ibidem resuscitaret, ab exlegibus Monachis primùm coniectus in carcerem, mox in desertam Insulam inter Corsicam & Sardiniam, & post erutos oculos, abscissamq; linguam capite abscisso Martyrium subiit. Sceleris autem auctores jubente Rege Francorum necati sunt.

Ad Cælum etiam transit hoc anno S. Gertrudis filia Pipini Ducis, cujus mater fuit S. Yduberga cognominata Itta, quæ mortuo marito religiosa facta est, ut Sanctissimis illius stirpis hominibus nobilis Francorum Regum familia inniteretur.

✽(665.)✽ S. Eligius Noviomensis Episcopus Apostolus Flandrorum hoc anno vivere desiit miraculis in vita & post obitum illustris. Corpus ejus cum S. Bathildis transferre vellet, id nullo modo à Parisiensibus levare potuit, Noviomenses autem cives illud ad sepulchrum præparatum

tum mirâ facilitate transtulerunt: quod gemmis monilibus & donariis pretiosis mirificè exornatum est. Regina autem Bathildis, sicuti ab eo vivente commoneri sustinebat, sic post obitum ejusdem jussu cuidam aulico apparentis, correpta est, quod cum esset vidua, aureis tamen gemmeisque ornamentis indueretur, quæ in manibus pauperum splendidius coram Deo niterent. Igitur quamprimùm illis depositis & deserta aula & filiis administratione regni relictâ sacrum velamen assumpsit, & eâ Sanctitate in monasterio enituit ut post mortem in Sanctorum numerum referri meruerit.

✠(666.)✠ Defuncto Constantino Constantinop. Episc. Theodosius impudentissimus & versipellis hæreticus successit.

✠(667.)✠ Saporius Armeniæ Præfectus auxilio Saracenorum suffultus insurgit adversus Imperatorem, qui mox ad Saracenorum Principem expedita legatione præter minas & contemptum nihil obtinuit. Indignatus eam ob causam legatus respondit *Deum igitur spreto Imperatori auxilio futurum*. Quod non multò post evenit. Saporius enim cum Hadriapolim fastuosè ingressus in ipso portæ transitu equum, quo ferebatur, flagro percussit.

cussisset, ille elatus in calces in superliminari portæ Saporii caput tam vehementer allisit, ut vitam adimeret, & appareret legatum inspirante Deo locutum esse.

Obiit hoc anno Ildephonsus Toletanus Archi-Episcopus, vir piissimus & doctissimus.

✽(668.)✽ Constans Imperator à rebellibus Syracusis in balneo occiditur, qui mox ei suffecerunt Metium quendam seu Mezentium, Armenum, quem Constantinus filius Constantis in Siciliam cum exercitu ingrediens unà cum consortibus interfecit, Catholico Principi suppetias ferente Papa Vitaliano. Rebus in Occidente sic compositis Constantinus rediit Constantinopolim adlectis in Imperium fratribus suis Tiberio & Heraclio collegis; dictusque est *Pogonatus*, quia cum primâ lanugine egressus Constantinopoli, in eam rediens ex Sicilia plenam barbam retulit: Vir Patri in omnibus dissimilis, & ab eo perperam facta sapientiâ suâ correcturus.

Mortuus est hoc anno Clotarius III. cui successit Theodoricus & Chilbericus, qui ambo regnârunt, cum Theodoricus antea esset parte Regni exclusus ab Ebroino Palatii Magistro Clotarii, nunc autem ad Principatum vocatus, quia sic res Ebroini modo

modò postulabant. Cùm verò uterq; incurrisset in odium subditorum, ambo sunt attonsi, & in Monasterium SanDionysianum ac Lexoviense intrusi, ut per vim sapere compellerentur. Childericus exinde unus in Francia tota regnabat.

✽(669.)✽ Vitaliano piè & sanctè, quemadmodum vixit defuncto, successit Adeodatus factus ex Monacho Papa, propter munificentiam suam omnibus acceptissimus.

Post discessum Constantini Sicilia à Saracenis vastata est; Maurus Ravennatis Ecclesiæ resistit Vitaliano & excommunicationis fulmine propter contumaciam percussus, insolenter anathema in Pontificem retorquet, ideò ab Ecclesia sua expulsus, neque tamen resipuit: Similem contumaciam prætulit Reparatus in locum Mauri succedens per Imperatoris auctoritatem adnitens omnibus viribus ut Ecclesiam illam faceret à Romana exemptam: hujus tamen contumaciæ tandem pœnitens obiit, & sedem reliquit Theodoro obsequentissimo erga sedem Romanam.

✽(670.)✽ Osuvus Nordhumbrorum Rex pientissimus in Anglia moritur, in cuius locum successit Ecgfridus filius ejus.

S. Maxellendis Virgo Deo dicata quod
Ardui-

Arduino cuidam nubere recusasset ab eodem occisa Martyrium subit.

S. Projectus Arvernensis Episcopus eodem tempore occiditur ab Hectoris Massiliensis Episcopi amicis, quod cum Projectus apud Regem Childericum conquestus esset, de plurimis ab eodem Hectore illatis damnis Ecclesiæ Arvernensi, Rex facinorosum hominem gladio cædi iussisset. Et hæc quidem sufficiens ad decus Martyrii causa existimata est, cum ob Ecclesiæ suæ defensionem Projectus id passus sit.

DECAS VIII.

✽ Ab anno 670. ad annum 680. ✽

671. **C**Hilbericus Francorum Rex, cum ✽ **C**Bobilonem ex nobilibus unum fervili supplicio ad stipitem distentum verberari iussisset, aliisque indignis modis nobilitatem exagitasset, ab eodem Bobilone occisus est: cui in locum successit Theodoricus frater ejus quem in monasterium detruferat, & Ebroinus qui ejusdem Theodorici partes tuebatur, ex monacho factus est miles, strinxitque gladium adversus eos quos passus est adversarios, & plures nobiles trucidavit, restitutus à Rege summo Magistratui Majoris domûs. In-

Ingens cometa terret Orientem. Saraceni Liciam & Ciliciam invadunt, ipsi urbi Constantinopolitanæ ingenti apparatu bellico formidabiles.

✽(672.)✽ S. Audoenus Rotomagensis in Gallia Episcopus cum multis nobilibus Gallis ad limina Apostolorum Petri & Pauli Romam peregrinatur, ibidemq; donaria multa & pretiosa quæ Galli miserunt diversis Ecclesiis offert. Cumque aliquando ad S. Petri Confessionem hunc versum incepisset *exultabunt sancti in gloria*, divinitus illi responsum est, *& letabuntur in cubilibus suis.*

Obiit Reccesvinthus Hispaniarum Rex, vir piissimus & religiosissimus, cui sine filiis mortuo successit Vamba, per vim & invitatus ad thronum evehctus: cujus electio dum inungeretur miraculo confirmata est, ex vertice inuncto in modum ascendentis vaporis columba candida sursum evolante, quo signo regni sub eo futura felicitas portendebatur.

Sebbi Rex Saxonum Orientalium, postquam triginta annis regnum administrasset, monasticam vitam cum uxoris consensu amplectitur, & paulò post de fine vitæ instante divinitus præmonitus sanctè obit.

obit. Cùmque post mortem sarcophago imponeretur breviori, quàm procera statura exegisset, manifesto miraculo sarcophagus se extendit, ut corporis recipiendi congruâ longitudine capax esset.

Saraceni Constantinopolim obsident: contra quos Romani sæpe dimicant, à mense Aprili ad Septembrem usque: cùmque hyemâssent Cyzici anno sequente iterum obsederunt, semper ope B. Mariæ V. repulsi, redeuntesque ad Scyllæum promontorium, tempestate jactati perièrunt. Eodem anno Dux alter Saracenorum contra Romanos Duces dimicans triginta milia suorum perdidit. Tunc temporis inventus est ignis, quem marinum, sive vulgò græcum vocabant, in aquis ardescens, quo Arabum naves exarserunt; sed plurimum profuit ad illas victorias Constantini pietas, omnibus copiis & machinis longè potentior.

✽(673.)✽ Grimoaldo Longobardorum Regi defuncto successit ejus filius Garibertus, qui mox sublatus est. Berdardus autem filius Ariperti Regis ex cæde fugiens hæsit apud Francos, & aliquamdiu in Britannia, ubi divinâ voce monitus est de morte Grimoaldi. Itaque rediens in patriam tertio mense à Regis morte, ab

omni-

omnibus Longobardis Rex agnitus est. Insignis pietatis fuit, uti ex ejus & uxoris operibus colligitur.

Tyranni duo contra Vambam rebellant, Ildericus Gothus præfectus Gallix Narbonensis, & contra eum missus Paulus Græcus, vir impius & sceleratus, ideoque brevi exterminandus.

✱(674.)✱ Vamba fultus Vasconum & Francorum ac præcipuè divino auxilio adversus tyrannos Ildericum & Paulum progreditur. Lustrato autem exercitu, quotquot deprehendit adulteriis inquinatos, eorum virilia amputari jussit, has Christiano duce ac Rege dignissimas voces edifferens: *Ecce jam judicium imminet belli, & licet fornicari? ut Deus ad iracundiam provocetur? frustra progreditur ad bellum, quem iniquitatis vomitatur exemplum.* Sic præparatus Vamba, & Angelorum insuper custodia exercitum suum visibiliter circumvallante præmunitus, sex mensium spatio utrumque tyrannum fortiter debellavit, omnibus sacris vasis & ecclesiarum ornamentis, quæ sacrilegè deprædati erant, receptis, & locis sacris, unde ablata erant, restitutis, & Paulum quidem barbâ rasum, coronâ ex corio coronatum, indutum sordidis vestibus, & nudum pedibus ac strigoso

goso camelo impositum duxit ignominio-
se in triumphum, ac deinde diris, sed pro
meritis suppliciiis affecit.

✽(675.)✽ Celebrantur in Hispania
Concilia Toletanum XI. & Braccarense III.

Saraceni autem cum navibus ducentis &
septuaginta Hispanias aggressi, à Vam-
ba feliciter repressi, classe eorum exustâ,
& non tantum terrestribus, sed & mariti-
mis præliis confecti & deleti sunt.

✽(676.)✽ Adeodatus moritur, &
Donus Papa creatur, aliter *Domnus* &
Domnio appellatus.

Saraceni Madaitarum seu Maronitarum
metu, qui eorum ditionem in Syriâ ac Pa-
læstinâ invaserant, redemerunt à Constau-
tino pacem tributo annuo trium millium
librarum auri, virorum captivorum quin-
quaginta, & totidem nobiliorum equo-
rum, quo audito Avars quoque pacem
postulârunt. Sic pax diu optata Impera-
toris pietatis præmium fuit, & Constanti-
nus allaborans Deo, sibi quoque Deum
habuit allaborantem.

De statu Ecclesiæ Anglicanæ refert Be-
da, illam Ecclesiam floruisse his tempori-
bus sicut paradisum, abundantem liliis sa-
crarum Virginum, violis Monachorum,
& sanctissimorum Antistitum coronis.

✠(677.)✠ Theodorus Constantinop:
& Macarius Antiochenus Episcopus, sig-
niferi duo Monothelitarum erigunt ve-
xilla impietatis suæ, & Pontificum ante-
cessorum (præter nomen Honorii, quem
à suâ parte stetisse protervè mentiebantur) & Vitaliani nomina ex sacris Dipty-
chis expungunt, infcio & nequaquam con-
sentiente Imperatore. Sed de his quoque
Ecclesiæ acerrimis hostibus postea Dei au-
xilio fretus Imperator victoriam retulit.

S. Audoenus Rothomagensis Episcopus
moritur, pace prius inter Neustrios & Au-
strasios compositâ. dignissimus Antistes,
ut in pace æternâ requiesceret.

✠(678.)✠ Donus Papa moritur, in
eius locum Agatho successit, natione Si-
culus, ex monacho factus Pontifex. Pe-
tebatur hinc universalis Synodus ad com-
ponendas Ecclesiæ lites, cujus cura de-
mandata est Theodoro Exarcho, ut nihil
Occidentalibus Episcopis ac monachis de-
esset, & ne hoc concilium bellum exortum
in Bulgaros turbaret, tributo cum eis Im-
perator pactus est.

Imperator Theodorum Constantinop: E-
piscop: expulit sede, quia ausus erat Vi-
taliani nomen è Diptychis expungere, ei-
que Georgius Catholicus suffectus est, &
pari-

pariter magnus obex pacis Ecclesiasticæ sublatuſ eſt.

Mahuvias princeps Saracenorum obit, relicto ſucceſſore Gigide, filio & regni hærede.

Paulò ante obitum Mahuviæ inventum eſt ſudarium capitiſ Chriſti Servatoriſ, de quo ſcribit Beda, quòd litigantibuſ de eo Chriſtianiſ cum Judæiſ, ob grande, quòd ejuſ poſſeſſoribuſ accidere conſueverat, pecuniæ lucrum. Mahuvias Chriſtum judicem precatuſ fuerit, ut controverſiam miraculo dirimeret. Cùmque in ignem ſudarium inieciſſet, inde veloci raptu effugerit in altum, atque diu in aère veluti volitans ac luſitans ſuſpenſum tandem cunctiſ utrimque intuentibuſ, in ſinum alicujus Chriſtiani ſe leviter depoſuerit, quo prodigio theſaurus penes Chriſtianiſ permanſit.

✠(679.)✠ Multæ Synodi in Occidente celebratæ, in Italia, Gallia, Anglia, ut Epilcopi Occidentaleſ tantò paratiores Concilium magnum & Oecumenicum ſextum accederent, ſi reſ privatim accuratè priùſ diſcuſſiſſent.

Pax quoque in Anglia compoſita eſt inter Nordhumbrorum & Mercie Reges per Theodorum Angliæ Primatem compoſi-

posito bello, in quo juvenis quidam captus nunquam vinciri potuit, quin vincula continuo dissolverentur, quia fratrem habuit sacerdotem, qui eundem defunctum existimans, sæpius missas pro animâ ejus celebrare consueverat.

✠(680.)✠ Agatho Pontifex Romæ Synodum celebrat, dictam Generalem, 25. Episcoporum, in qua legatio decreta est Constantinopolim, eamque obiêre tres nomine Episcopi, sed legati privatim fuêre Theodorus & Georgius Presbyteri, Johannes Diaconus, & Constantinus Subdiaconus S. R. E. qui non disputarent, sed docerent, quænam esset Apostolica traditio. In professione autem fidei, cum scriptum esset, Spiritum S. ex Patre Filioque procedere, Græci nomen Filii turpiter expunxêre. Quæ nota hæreticorum communis est, libros & scripta corrumpere.

SYNODUS OECUMENICA SEXTA,
Seu Constantinopolitana tertia, contra
MONOTHELITAS.

Inchoata est hæc Synodus septimo Idus Novemb. cum jam legati Romani Pontificis incepissent in ea sedere (ut annales Græcorum tradunt) 280. alii pauciores volunt. Locus erat Secretarium sacri Palatii quod

quod cognominatum est *Trullus*, quæ vox adhibetur in iis quæ ad ædificium pertinent, pro sublimi fornice defuper in altum porrecto, & in rotundum concamerato, quem Itali dicunt *Cuppulam*. In ejusmodi loco sex hoc anno actiones sive sessiones celebratæ sunt. Reliquæ sequenti anno, in quem hæc Synodus producta est, quia hæretici pro more suo tergiversati sunt, ut concinnius sua mendacia consuerent.

Romæ & in Italiâ, post solis & lunæ eclipses ingens contigit pestis, & visi sunt discurrere per urbem genii, bonus & malus, ita ut malus ad mandatum boni domorum ostia toties percuteret, quot funera ex iis efferenda essent. Nec ante remedium tanto malo allatum est, quam S. Sebastiano, ejus revelatione, in basilicâ S. Petri ad vincula ara poneretur. Unde tempore pestis in hunc Sanctum pietas extitit multis deinceps profutura.

Vamba Hispaniarum Rex, anno regni sui nono inchoato, lethiferâ potione sibi per Ervigium comitem natione Græcum, datâ alienatus à sensibus ab Episcopis ac proceribus Hispaniæ monastico habitu & clericali tonsurâ initiatur. Sed ipse ad se reversus vestem deponere noluit, & monasterio volens se inclusit, atque ut se verè
Chri-

Christianum profiteretur, eundem Ervigium sibi successorem dixit.

Observandum circa hoc, in Hispania viguisse tunc eam consuetudinem, ut cum urgente ægritudine se quis proximè moriturum putaret, ejusmodi monasterii habitu investiri peteret, quem si quis etiam inops suæ integræ rationis ab antistite ministratū quanquā nescius accepisset, haud ulterius ipsi ad sæculum reverti liceret, sed teneretur in perpetuum monachus permanere, licet poenā dignus censeretur sacerdos ille, qui non petenti illum ministrasset. Sic igitur Vamba Dei judicio assumptus in regnum, hominum fraude eo privatus est: Magno tamen animæ bono, ut qui reliquos vitæ suæ annos septem & ultrà, in exercitio virtutum piissimè traduxit, æterno regno terrenum permutaturus.

DECAS IX.

✻ *Ab anno Christi 680. ad annum 690.* ✻

681. **A**bsolutum est hoc anno Concilium septem aliis sessionibus. in quibus damnatus est error Monothelitarum, & nominatim anathemate percussi sunt procacissimi duo hæretici Macarius

H

Antio-

Antiochenus & discipulus ejus Stephanus Abbas, iidemque exauctorati. Quæ dum fierent, plurimæ aranearum nigræ telæ visæ sunt in medium populum decidere de cælo, quæ signa erant hæreses deterrere atque sublata. Sunt & alii Monothelitæ iidem afflati fulminibus, Sergius, Pyrrhus, Petrus, Paulus, Episcopi omnes Constantinopolitani, Cyrus Alexandrinus, Theodorus Pharanites, quibus etiam permixtus legitur in actis vulgaribus Honorius Summus Pontifex, quasi sententiæ Sergii de una in Christo voluntate subscripsisset. Utrum autem Honorius tum verè damnatus fuerit, aut fuerit Monothelita, etiannū hodie exagitur in scholis quæstio, magno utrinque ardore propugnata. Affirmat Melchior Canus, negat autem ad hunc annum Christi Baronius, & negat Bellarminus *de Summo Pontifice*.

Mira fuit in hac Synodo temeritas Polichronii presbyteri & monachi Monothelitæ, mentientis, se divinitus monitum esse de constituendâ unâ voluntate in Christo, qui etiam eo nomine polliceri ausus est, se mortuum suscitaturum, apponendo supra ejus corpus chartulam fidei suæ confessionem continentem; Cūquæ hujus miraculi

culi pollicitatione magnam populi partem post se traxisset, coacta est Synodus, ne fidei Sacramentum levissimi hominis petulantia in discrimen adduceretur, indignissimam licet conditionem subire. Itaque concessit periculum publicè fieri, præsentibus etiam patribus & Imperatore, atque universo populo; sed cum per plures horas mortuo insufurasset, nec excitare valisset, adversus eum tanquam novum Simonem inelamatum est anathema à populo, ideoque in locum Synodi retractus, cum nollet hæresin abjurare, è sacerdotio depositus & anathemate incusso expulsus est unà cum Constantino presbytero Apameensi Syriæ, qui duas in Christo operationes & unam tantum voluntatem, quasi mediâ inter Catholicos & Monothelitas viâ incedere volens, temerè asseruit & impudenter defendit.

Hoc anno liberata est Romana sedes à pensitatione pecuniæ, quam novus Pontifex pendere solitus erat, primùm à Gothis Arianis impiè imperatam, deinde à Catholicis non minori sacrilegio exactam.

✽(682.)✽ Agatho Papa Synodum collegit hoc anno Romæ 200. Episcoporum.

Constantinopoli defuncto Georgio Episcopo

piscopo versipellis Theodorus Monothelita è sede expulsus, simulatâ fidei Catholicæ confessione reditum sibi præparavit, & in Georgii locum restitutus est, qui ex actis Synodi Oecumenici expunxit, quicquid sibi probrosum ob hæresis infamiam ibidem reperit, dissimulante etiam Imperatore, si non expressè consentiente. Persuafus enim erat Imperator, in suam verti contumeliam, si pateretur ultra inter hæreticos in actis Synodalibus numerari, quem ipse restituerat. Unde etiam illud evenit, ut legati Romani variis prætextibus diutius Constantinopoli retinerentur, & interim Synodalia acta dimoveri non sinerentur, donec corrupta & adulterata essent.

✱(683.)✱ Defuncto Agathonis Papæ succedit Leo II. natione Siculus, Pauli filius, vir pietate & eruditione præstantissimus, ab hoc Leone acta sextæ Synodi (à Theodoro corrupta) ex Græco in latinum translata sunt. Epistolæ autem ejus duæ ad Constantinum Imperatorem, & ad Ervigium Regem Hispaniæ, in quibus damnatus legitur Honorius tanquam Monothelita, spurix sunt: quare ex iis deprompta contra Honorium argumenta corruunt, adulterinis scriptis innixa.

Maca-

Macarius Antiochenus, aliique Monothelitæ ex sexta Synodo Romam missi, & in errore pertinaces per diversa monasteria sparsi, & cæteri, qui ad sanam mentem rediære in communionem recepti sunt: & pax Ecclesiæ restituta, ut ab iis tenebrosis nebulonibus turbari non posset.

✽ (684.) ✽ Mortuus est Leo II. & successor ei creatus est Benedictus II. in cuius electione Constantinus Imperator concessit, ut qui deinceps eligeretur in Summum Pontificem, mox nullâ expectatâ Imperatoris confirmatione ordinaretur.

Constantinus Imperator misit hoc anno ad Benedictum filiorum suorum Justiniani & Heraclii mallones seu cyrrhos capillorum, qui se ejus filios profiterentur, & sic fieret peculiari ratione eorundem pater, quem jam totus orbis terrarum patrem venerabatur.

Fuit porrò hæc abscissio & transmissio crinium tunc temporis symbolum, quo significaretur, esse aliquem alteri in filium oblatum & commendatum, quod idem fecisse memorant Carolum Principem Francorum, qui Pipinum filium suum ad Luitprandum misit, ut ei cæsariem præscinderet, in signum paternæ curæ atque tutelæ.

✽ (685.) Constantinus Pogonatus, cum

imperasset annis 17. Imperium reliquit filio suo Justiniano II. poenè adhuc puero, cujus tamen Deus rector & administer fuit. Abimelechus enim Saracenorum Princeps cum eo in vitam à parente concordiam renovavit, aucto etiam tributo. Leontius autem cum exercitu missus Armeniam, Alboinam, Iberiam, Hyrcaniam, Mediam, cæsis aut expulsis Saracenis, Romano Imperio acquisivit, cælo pietatem patris etiam in filio remunerante.

S. Benedictus hujus nominis II. obiit, cui successor datus est Joannes V. natione Syrus, unus ex legatis sextæ Synodi, cui nec pietas, nec prudentia, nec eruditio defuit.

Supra modum sæviit hoc anno Rex Galliarum in Sanctos & Innocentes, cujus jussu, vel potius Ebroini tyrannide Synodus in Gallia celebrata est, in qua Lambertus Trajectensis, Amatus Senonensis, Leodegarius Augustodunensis exiliis aliisque malis crudeliter afflicti sunt. Et quidem Leodegario sapientissimo sub Chilperico Rege administro, longo carcere ac diuturnâ fame edomito, eruti oculi, plantæ exsectæ, lingua ac labia rescissa, ac post multa atrocità tormentata caput amputatum est, quibus poenis Sanctorum cultum promeruit.

Quari-

Quarinus quoque hujus sancti frater ad palum alligatus lapidibus obrutus est. Sic sæviit impius Luxoviensis excucullatus monachus, ut non ex clauistro, sed ex inferis dæmon erupisse videretur.

HÆRESIS ARMENIORUM.

1. Deum insimulabant mendacij.

2. Docebant Spiritum S. à Patre solùm, non item à Filio procedere.

3. Asserebant Christum Dominum sabbatho post Parascevem à mortuis surrexisse, horâ diei sextâ, tametsi scriptura non obscure significet, & Christus promiserit, se tertiâ die resurrecturum.

4. Judaico ritu sacrificabant cæsis bobus & agnis, & pascha non jam Dominico corpore, sed agno tosto celebrabant.

5. Cruci nullum prorsus honorem exhibebant, nisi eam prius humano ritu baptizassent, & in ejus centro clavum defixissent, quo significabant unum è Sanctissimâ Triade ligno affixum fuisse, prætereaque sanguine sacrificatis agni inunxissent.

6. Humano arbitrio nullatenus peccatum, sed dæmonis impugnationibus adscribebant, sine quibus peccatum nullum fore, contendebant.

7. Asserebant, si primi parentes sibi à peccato temperassent, non futuram corporum mixtionem, neque humanum genus corporum commixtione propagatum iri.

H 4

8. Nega-

8. Negabant peccatum originale.
9. Statuebant omnes mortales Christi passione anteriores æternis suppliciis damnatos esse, idque non ex culpâ originali, sed ex proprio peccato Adami.
10. Sacramentis omnem prorsus vim adimebant conferendæ gratiæ, quantavis dispositione quis accederet.
11. Res sacras promiscuè vendebant.
12. Quamvis adimerent Sacramentis vim conferendi gratiam, & negarent peccatum originale, Baptismum tamen medium ad salutem omnino necessarium contendebant.
13. Fidelium liberos non baptizatos in terrestrem paradysum mittendos, infidelium verò unâ cum parentibus suppliciis æternis mandandos credebant.
14. Agebant Baptismum sine Chrismatis unctiõne nullum esse.
15. Baptismum sine Eucharistia nemini conferebant.
16. Baptizatos in Ecclesiâ Romanâ rebaptizabant, quòd in eâ verum Baptismum esse negarent.
17. Contendebant nefas esse panes azymos consecrare, & Latinos Azymitos vocabant. Nec Latinorum presbyterorum quenquam ad sua altaria admittebant, & si quisquam illis invitis aut insciis fecisset in arâ sacrificium, aram ipsam tanquam profanatam abluebant.

18. In Eucharistia mero vino, nec minimâ aqua stillâ utendum esse docebant, & id astute, auctore Nicephoro, ne duarum in Christo naturarum unionem, quam oderant, factam adumbrarent.

19. Negabant indirecte saltem Christi corpus realiter esse in Eucharistiâ, cum dicerent sacrificium panis carnis JESU Christi (id est ejus panis, qui est caro, JESU Christi) nequaquam Christi esse corpus, sed divinitatis, quæ ineptissima chimæra est.

20. Eucharistiam corporis duntaxat incolumitati utilem, sive ut alij malunt, neque utilem neque noxiam esse.

21. Neminem è Judæis, nisi sacerdotali stirpe genitum ad sacerdotium admittebant.

22. Fingebant peccata quedam esse, quæ à nullo penitus sacerdote remitti queant.

23. Negabant matrimonium esse Sacramentum.

24. Solvi posse matrimonium, quando conjugatis id visum fuerit.

25. Purgatorium explodebant, sicut & preces pro defunctis.

26 Inferorum pœnas æternùm duraturas negabant, atque sic mentientes infernum cum purgatorio permutabant, ipsi suis se contrariis erroribus oppugnantes.

27. Omnes damnatos à Christo inferni loca subeunte, inde ereptos comminifcebantur. 28.

28. Negabant feminas post resurrectionem
nullas fore, sed omnes in viros commutandas.

29. Nullas omnino animas ante iudicij diem
vitâ frui beatâ docebant.

30. Negabant divinam essentiam à beatâ
conspiciendam, sed ejus radium duntaxat, ac
luxem quandam in qua Dei felicitas nostra fu-
tura sit.

31. Tempore quadragesimæ tantum diebus
dominicis & Sabbathi lacte Caseo & ovis vesci
licitum esse dicebant.

✠(686.)✠ Joanni Papæ hujus nomi-
nis V. defuncto subrogatus est Conon
Thrax natione, educatus in Sicilia & fa-
ctus Romanæ Ecclesiæ Presbyter qui sta-
tim ad Exarchum Theodorum legatos mi-
sit: Sic enim de suo jure Imperatores re-
miserant, in electione Romani Pontificis,
ut a vicino exarcho consensus obtinere-
tur. Ex quo illud malum oboriri cœpit,
ut ambientes Pontificatum per Exarchi
ministerium illum quomodocunq; conse-
qui conarentur: Unde schismata sæpius
confiata sunt.

Justinianus Cononi restitit, ejusq; lega-
tos Constantinopolim missos prævaricari
coëgit, adeò Imperatores illi Orientis parùm
in officio suo constantes extitère, & pœnè
sem-

semper filii parentibus dissimiles fuerunt. Quemadmodum & hic Justinianus formam fidei Catholicæ a parente suo Constantino sibi traditam non nihil emotam turbare ausus est, qualitercunq; alias de Romana Ecclesia mereri voluerit.

Memorabilis hic annus fuit Francorum Orientalium conversione quando S. Kilianus nobilibus parentibus in Hybernia natus, sacris litteris probè imbutus, virtutibus pariter exornatus Romam profectus est, & à Conone Pontifice Episcopus creatus potestatem accepit gentibus prædicandi, atque inde in Germaniæ Provinciam dictam Orientalem Franciam, quam jam antea lustraverat adveniens gentem illam unam cum Duce illius Gosberto à cultu idolorum ad Christi fidem convertit: in civitate **Wurgburg** sive Herbipoli dictâ sedem constituens, ibidemque postea Martyrio coronatus est. Porro alius hic Kilianus est ab illo ejusdem nominis, etiam Hyberno, qui gloriâ Confessionis illustris claruit in territorio Attrebatensi.

✠(687.)✠ Mortuus est hoc anno Conon Papa, & ejus morte conflatum est schisma inter Theodorum Presbyterum & Paschalem, populo in duas factiones diviso, tandem convenientibus inter se de Cle-

ro, optimatibus & iudicibus iis antepositus est Sergius natione Syrus, cui statim cessit Theodorus Archipresbyter, (quanquam alii hunc Pontificem fuisse velint, nec Sergium sedisse Pontificem, nisi eo mortuo) Paschalis autem ad Joannem Exarchum accessit, promissis ei centum auri libris. Qui cum Romam venisset & cognovisset Sergium legitime electum, Paschalem, quidam omisit, sed a Sergio alias auri libras centum extorsit ab Ecclesia S. Petri. Paschalis verò detectus sortilegus & idololatra, Archidiaconatu depulsus, ac retrusus in Monasterium ibidem obiit, neque Pontifex, neque Archidiaconus, sed impceniens Monachus.

In Hispania Ervvigio mortuo successit Egica seu Egicares Wambo consobrinus (alii ponunt filium fuisse) in memoriam Wambæ adscitus præteritis demortui Regis liberis, quia illos Patri quam avo similiores futuros Hispani suspicabantur.

Hoc anno interfectus est Ebroinus magister Palatii Theodoricæ ab Hermenfrido nobili viro, cui bonorum omnium jacturam interminatus erat. Hic eo cæso statim ad Pipinum fugit, Austrasiam tunc sanctè administrantem, & boni omnes de hominis scelerati morte ingentem voluptatem receperunt. 688.

✽(688.)✽ Theodoricus Francorum Rex obiit Attrebatu, & reliquit ex Regina Clodoilde, seu Noda aliter & Solinda dicta Clodovæum & Childebertum, quorum ille successit patri, Clodovæus III. Rex Francorum decimus sextus, hæres regni paterni, & simul hæres inertiae. His enim temporibus Reges Francorum, cum vel adhuc ætate imbelles essent, vel voluptatibus servirent, regii tantum nominis, non regni erant atlantes, sed Majores Domus (prout appellare consueverunt) totam regiminis molem & curas sustentabant.

✽(689.)✽ Hoc anno S. Kilianus cum sociis duobus Colomanno presbytero, & Totnano diacono in Franconia Herbipolitana sedem martyrio consecravit, cæsus à Geila Gosberti Franconiae Ducis uxore, quam ante Baptismum fratri suo eripuerat, ideoq; sæpius à S. Kiliano illud sibi prædicari audierat: *Non licet tibi habere uxorem fratris tui*, quod Geilæ sicut olim contra Joannem Baptistam ita Herodias, furorem & vindictam accendit. Ut patrata cædes occultaretur super corpora occisorum sepulta, stabulum Equorum Gaila extrui curavit. Quare Gosbertus Herbipolim reversus, aliiq; omnes præter Sicarios existimârunt Sanctos viros

ros pro more suo peregrinationes sanctas obire. Tandem uno è Percussoribus ipsaque Gaila a dæmonibus correptis tum facinus detectum, tum corpora reperta, & in Divinæ vindictæ cumulum ipse etiam Dux Gosbertus à suis interemptus & filii ejus & cognati à Franconiæ administratione expulsi sunt.

S. Ceadulla Rex Occidentalium Saxonum Romam venit ex voto relicto diademate, ibiq; baptizatus à Sergio, adhuc in albis terrestre regnum cœlesti gloriôsè permutavit.

✱(690.)✱ Cum Saraceni hoc anno tributi nomine auri massam offerrent, quæ signata non erat imagine Imperatoris, ut ipse exigebat, hac levissima de causa ruptâ pace bellum atrox erupit toti Orienti fatale: atq; hoc factò Justinianus se Imprudentia & moribus magis quam nomine Juniorem præstitit.

DECAS X.

✱ *Ab anno 690. ad annum 700.* ✱

691. **M**ortuo hoc anno Bertherido
✱ Longobardorum Regi successit
filius ejus Cunipertus, qui mox Alachum
Du-

Dusem Trientinum impium & Ecclesiasticis perinensum hominem bello appetiit, & ad singulare duellum stante utrinq; acie prius provocatum cum aleam subire nollet oblatæ Monomachiæ, unâ cum exercitu suo vicit & interfecit. Voverat sacrilegè tyrannus iste, integrum se puteum impleturum de testiculis clericorum, si Deus victoriam de Cuniberto largiretur. Sed obstetit Deus tam barbaro proposito, & S. Archangelus Michaël pugnare visus est pro Ecclesia & Ecclesiæ ministris, ne in manus nefandi tyranni inciderent.

Paulo Constantinopolitano Episcopo successit Gallinicus homo novarum rerum cupidissimus.

✱(692.)✱ Constantinopoli celebrata est Synodus dicta ERRATICA, in qua conditi 103. Canones, quasi appendices sextæ Synodi. Dicta quoque QUINISEXTA, quasi hæc appendix quintam & sextam Synodum absolvisset. Reclamavit huic Conciliabulo Sergius, reclamârunt etiam tres alii Patriarchæ, Alexandrinus, Antiochenus, & Hierosolymitanus, nullis etiam minis & furis Imperatoris Justiniani potuit permoveri Pontifex ut Canones Romam missos confirmaret. Qui idè Protospatharium suum Zachariam Romam

Romam misit ut Papam Constantinopolim deportaret. Sed Deo adjuvante in tempore opportuno factum est ut Italica militia Ravennâ & aliis ex locis cum Ducibus suis Romam veniens Sergium a periculo liberaverit, Zachariam autem tam contumeliosè & acerbè exceperit, ut & in Pontificis cubiculum se recipere, imò etiam in ejus se se lecto abdere coactus sit; ubi absconditus pro angustia timoris hypotyriam passus est. Quare plùs vitæ suæ conservandæ quam Papæ abducendi sollicitus paulo post Urbem reliquit.

Justinianus Imperator hoc eodem anno quo tam nefanda contra Pontificem & Ecclesiam moliri ausus est, justo Dei Judicio per suos Duces proditâ Armeniâ impietatis suæ pœnas luere cœpit, & Gallinicus Constant. Episc. omnium malorum concinnator postea ab eodem Augusto oculis orbatus & in exilium missus est.

Ab hoc tempore indies magis & magis Græca Ecclesia in deterius prolapsa est. Ut valde brevibus & paucis interstitiis ad nostra usque tempora cum Romana Ecclesia conjuncta & unitate veræ doctrinæ unita fuerit. Quamvis Ecclesia Romana semper benignam se matrem exhibuerit, iteratis monitionibus & beneficiis ab erroribus

bus ad veritatem & communionem revocando, partim etiam quoad fieri potuit indulgendo. Hinc Pseudo-Synodo huic Quini-Sextæ aliisque conciliabilis semper quidem se opposuit tanquam traditionibus Patrum & antiquorum Conciliorum decretis adversantibus, toleravit tamen multa in Græcis, etiam connubia Clericorum & alia ejusmodi quamdiu Catholicæ fidei & unitati non è diametro adversarentur. Sed qui inter alia confregere jugum à Patribus custoditum Ecclesiastici cælibatûs iidem & in reliquis procaciter refragati sunt, eoque prouerunt, ut post longam patientiam vindex Deus tandem in ultionem scelerum exurrexerit, & virgâ furoris Assur populum pervicacem penitus contriverit.

Mortuus est hoc anno Rex Galliæ Clodovæus III. cui successit Childebertus indolis bonæ, sed uti frater ejus sub Ebroino, sic ille sub Pipino Crasso Magistris Palatii, juris alieni fuit. Tunc temporis enim hi Franci Principes uti nobiles bestię à suis magistris Palatii regebantur.

✽(693.)✽ Sisbertus Episcopus Toletanus conjurationis in Regem Egiconem reus Episcopatu & bonis exuitur in Concilio Toletano & in exilium amandatur.

Ita

In eodem Concilio Statutum est, ut per totum regnum Hispaniæ singulis diebus missæ pro incolumitate Regis dicerentur, excepto die Veneris sancto, quo in memoriam passionis Christi altaria denudantur. Ex quo Concilii statuto colligere licet, jam tum in Ecclesia viguisse ritum illum altaria in die passionis denudandi.

Duo sancti Hewaldi Presbyteri ambo ex Britannia in Germaniam ad prædicandum Evangelium profecti cæsi sunt a rusticis, & corpora eorum in Rhenum fluvium projecta per quadraginta millia passuum contra impetum aquæ decurrentis translata sunt ad locum ubi focii eorum versabantur, atque tum è radio lucis eadem illustrante, tum revelatione divinâ cognita, à Pipino Francorum Duce, & Majore Domus Regiæ Coloniæ sepulta sunt.

✱(694.)✱ Leontius olim Præfectus Orientis, & jam triennio ob calumniam detentus in carcere, & Imperatoris jussu emissus, ut præficeretur Græciæ, amicorum hortatu seditionem in Justinianum concitavit, & Imperator acclamatus est. Justinianus ob crudelitatem & ob sacra contempta jam populo invisus, captus & præcisus naribus, (unde postea *Πρότμητος* quod idem, ac *trunco naso*, appellatus

tus) Cherfonam in exilium relegatus est. Theodorus Monachus, & Stephanus Sacellarius, præcipui ejus crudelitatis administri, funibus ad pedes alligatis in forum petraæti, & ibidem vivi combusti sunt.

In Hispania nequissimorum Judæorum conspiratio detegitur adversus Regem ac Regnum, & omnes in eo Christianos, quos opprimere & tollere machinabatur, Judæis qui habitârunt in Africa in societatem conjurationis pertractis. Propterea in Concilio Toletano, quod tunc à simul congregatis Episcopis celebrabatur, statutum est ut omnia Judæorum bona fisco adjudicarentur, & impostero liberi eorum septimo anno ætatis suæ, divellerentur à parentibus suis, & Christianorum ritu educarentur, iisdemque nuptiarum fædere jungerentur, ad totam impiam gentem paulatim exterminandam.

Invaluit circa hæc tempora deformis abusus circa sacrificium missæ, dum scilicet aliquis odio adversus inimicum flagraret, ut ille citius è vivis desineret, pro ipso offerebat vel offerendum curabat missam pro defunctis legi solitam. Ad quem abusum tollendum Synodus Toletana hoc anno excommunicationem & exilium perpetuum decrevit.

695. Sara-

✽(695.)✽ Saraceni sive Arabes ceperunt Africam hoc anno, unde à Joanne Patricio illuc à Leontio misso iidem e ecti, paulò pòst cum magnâ classe redeuntes Joannem inde expulerunt.

✽(696.)✽ Romani milites metuentes redire Constantinopolim propter Africam amissam, motâ seditione Absimarum Imperatorem creârunt, eumque Tiberium nominârunt, qui Constantinopolim veniens Leontium captum naribus præcis in quoddam Dalmatiæ monasterium relegavit. Saraceni autem inter has turbas Africæ possessionem sibi firmârunt, in quam præter Manichæorum, Donatistarum, & aliorum hæreticorum, morum insuper pessimorum colluvies confluxerat.

✽(697.)✽ Fides mirificè propagatur in Germania, Frisia, Batavia, & proximæ iis Germaniæ partes verum Evangelium amplectuntur, operâ S. Wilbrordi Trajensensis ad Rhenum Episcopi, & Svidberti Verdensis, qui & verbo & opere potentes erant ad barbaris gentibus veram religionem inspirandam.

✽(698.)✽ Cæsus est hoc anno S. Lambertus Tungrensis sive Leodiensis Episc. à Dodone fratre Alpaidis, quæ Pipini pellerat, quòd sæpè Pipinum de adulterio
argu-

arguisset, cum hic haberet uxorem Plectrudem. Ut constaret, quantum vir sanctus pellices averfaretur, omnibus aliis sine repulso ad mortui sancti corpus osculandum admittis, si qua pellex accederet, quasi turbine quodam exagitata retrocedere compellebatur. Dodo & omnes cædis conscii haud multo post miserè perierunt, Pipinus autem, quamvis magno dolore ex Sancti morte afficeretur, pellicem tamen retinuit, quod ex ea Carolum Martellum genuisset, quem propter egregias animi dotes impensè diligebat, & qui ejus familiæ (quamquam nothus) magnus propagator extitit.

✠(697.)✠ S. Hubertus filius Bertrandi Aquitanix Ducis per Sergium Papam divino monitu consecratus est Episcopus Leodiensis. Unde hæc civitas speciali titulo filiam se Romanæ Ecclesiæ scribit, hæc inscriptione sigillo inditâ, *S. Legia Romanæ Ecclesiæ filia.*

S. Althelmus Schireburgensis in Angliâ Episcopus hoc anno ad linna SS. Apostolorum peregrinatus, dicitur ibidem Sergium à calumnia progeniti ab eo ex incestu pueri liberasse, cum eundem puerum novem tantum dies natum coram omnibus in virtute J E S U Christi interrogasset, num Sergius eo crimine commaculatus esset?
respon-

respondisse ad hoc infantem clarâ voce,
Sergium nihil commercii cum foeminis ha-
buisse.

✱(700.)✱ S. Wulfrannus Episcopus
Senonensis divinâ revelatione factâ, ad
Frisios transit, ubi Christi fidem valde
promovit. De Duce regionis hujus Rad-
bodo memorant, eum jamjam baptizan-
dam a sacro lavacro recessisse, ne à suis
majoribus in alterâ vitâ avelleretur. Obiit
Wulfrannus in monasterio Fontanellæ,
corpus autem ejus hodie dum servatur ma-
gnâ religione Abavillæ, ubi magnificè co-
litur & miraculis claret.

HÆRESIS CHAZINZARIORUM.

¶ Nam isti ex præcipuis Armeniorû sectis con-
flabant, ac de nomine Chazus, quod vernacula
eorum linguâ crucem sonat, Chazinzarii
appellabantur, quòd præter Crucem nullam om-
nino imaginem colerent; hinc etiam factum est,
ut Staurolatræ, sive crucis adoratores vulgò di-
cerentur, à reliquis sectis in eo etiam dissidebant,
quòd duas quidem in Christo naturas agnosce-
rent, sed Eutychianismi vada declinando, in
Nestorianismi scopulos, personas uni Christo du-
as adscribendo impegierint.

Chazinzarii quot annis jejunium statis tempo-
ribus celebrabant, eo animo, ut interitum com-
plora-

plorarent demoniaci cuiusdam canis, cui Art-
ziburizi nomen à suo hero Sergio illorum pseu-
do-Propheta fuerat impositum, quem, quoties
ad illos adiret, veluti prodromum præmittebat,
unde factum, ut illud jejunium Artziburizi no-
minaretur. Amentia planè belluina.

HÆRESIS THNETOPSYCHITARUM.

HÆc hominum fœx animas unà cum corpori-
bus non secus ac belluarum extingui fabula-
ta est, cui nomen ipsum aptè respondet.

**HÆRESIS THEOCATAGNOSTARUM
QUI ALIAS BLASPHEMANTES
ET CONTUMELIOSI
DICTI SUNT.**

His nominibus appellantur, quòd certa qua-
dam facta, tum in Deo tum in Sanctis argu-
ere ausi sint.

HÆRESIS PAGANIZANTIUM.

Qui etiam **ETHNOPHRONES**
appellati sunt.

Huiusmodi nomen ij acceperunt, qui Christia-
ni esse, & tales videri voluerunt, & nihilo-
minus ethnicorum superstitiones cum Christianâ
religione confuderunt, judiciariam astrologiam,
divinationes auguria, sortilegia, veneficia, cæ-
teraque id genus deliramenta impiè & more eth-
nicorum approbabant & sectabantur. **DE**

DE PARERMENEUTIS SEU FALSIS
INTERPRETIBUS, LAMPETIANIS,
AGINNENSIBUS, ET MARO-
NITIS.

PARERMENEUTÆ dicebantur, qui sacras
scripturas ad suam mentem accommodate ex-
posuerunt.

LAMPETIANI sic dicti à Lampetio quodam,
dicebant eis, qui inter monachos viverent & in
cætibus religiosis, licitum esse eam vivendi ratio-
nem sequi, eumque corporis habitum usurpare,
quem quisque vellet. Secundò vota omnia dam-
nârunt. Tertio Arianis in multis erroribus aliis
adherebant.

AGINNENSES graveolentem impetiginem
variorum hæreticorum antecedentium refricue-
runt circa annum 694. nominatim verò cibos,
quorum auctorem Deum esse negabant, & ma-
trimonium abominabantur.

MARONITÆ à quodam hæretico, cui nomen
Maron, dicti. Hi cum Eutychete, Dioscoro &
Acephalis unam duntaxat in Christo operatio-
nem & voluntatem asseriebant. Oritur hæc se-
cta anno 699. & cum per quingentos annos à fi-
delium consortio fuisset exclusa, divino tandem
instinctu resipiscens Ecclesiæ Romanæ reconcili-
ata est per manus Aimerici Patriarchæ Antio-
cheni, unde etiam Patriarcha Maronitarum ge-
nerali concilio Romæ habito 1215. sub Innocen-
tio III. interfuit.

SÆCU-